

ŠUMPERK

2019

Přepis
besedy
konané
18.5.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Šumperk 15.5.2019

Dobrý den, po šesti letech se vracím sem do tohoto krásného kraje. Je tu opravdu nádherně. A ještě teď v tom chladném máji, který prožíváme, je to takové šťavnaté, kouzelné. Vidím tady spoustu známých tváří, které jsem třeba léta neviděla. Všechny vás zdravím a jsem fakt ráda, že jsem se sem mohla vrátit, i do tohoto místa a budovy, která je opravdu fascinující.

Doplním ještě o informaci. Já dnes přijedu domů okolo půlnoci a ráno už musím být v osm v Litoměřicích, takže ten odchod bude pro mě docela náročný, i ta cesta domů, ještě jedu přes Jičín, odvážím Zdeničku, tak prosím vás omluvte na konci besedy moje rychlé rozloučení. Přijďte se obejmout a rozloučit už o přestávkách, když to bude nutné, abych pak mohla odletět...

Když jsem psala především Petrušce, že jsem v Šumperku, kdy jí můžu zavolat, protože včera měl můj nejmladší vnuk narozeniny, tak mi napsala na WhatsApp s úsměvem: „Ty čarodějnice, ty se nebojíš tam jet?“ No vidíte, a dneska jsem chtěla vidět to muzeum tortury - a vůbec jsem ho nenašla. Je to znamení.

Přivezla jsem si s sebou spoustu vašich otázek. A tamhle vidím ještě docela plný košík. Tak začínáme jednou takovou humornou. Ta vás určitě pobaví:

Ivanka, ospravedlňujem sa za debilnú otázku, prípadne neodpovedajte. Odborníci tvrdia, že vraj bez emocií sú len psychopati. Vy zjavne psychopatka nie ste a emocie nemate. Prečo ich nemajú psychopati? A je medzi vami aký rozdiel?

Mě to také pobavilo, ale tam jsou docela zásadní věci, které nebyly pochopené, a proto vám to musím samozřejmě vysvětlit. Iva nemá negativní emoce, ty umírají ve 3D, ale u Ivy převládají a chovají se stále ve velmi dobré míře samozřejmě pozitivní emoce, a to můžete taky vidět na mém chování. Dneska, když jste sem přicházeli, seděli jsme na takovém malinkém prostranství tady vedle v jedné cukrárně, asi se zdaleka rozléhal smích, pak mi spousta lidí říkala, že mě slyšeli už z dálky, tak se tedy omlouvám. A to jsou právě ty pozitivní emoce, to štěstí, to přijetí, ta spokojenost. Člověk, který je ve 3D charakterizován jako psychopat, tak je to z toho důvodu, že u něho převládají obrovské odpory negativních emocí a je tam absolutní absence pozitivních emocí, a ten člověk je vlastně svírán tělem a je v obrovském tlaku, který mu nedovolí vůbec reagovat. A to už je potom psychopatie, kterou vy znáte tady ve světě 3D.

Takže vidíte, že Iva má emoce, ale má je souhlasné. Ano, v 5D světě budete mít nadále souhlasné emoce a budete si je samozřejmě užívat, ty umírají až během páté dimenze. A to máte před sebou velice dlouhou cestu. Ale už vás nebude nic trápit. Logika běžného člověka, když zemře ve 3D, která není souhlasná s logikou Boha. Bůh má logiku přijetí, to znamená, že vše je tak jak je a děje se to z nějakého důvodu, tím se vám nastartuje vývojová křivka, která jde prudce vzhůru a dostáváte se z takzvaného zajetí hmotného světa, které vás do této doby ovládalo. Vaše tělo vám podsouvá myšlenky, které nikdy

nebyly vaše, ony vás oddělují od vašeho vnitřního, skutečného reálného světa, kterým jste a vždycky jste byli - jako božské Vědomí, které se nikdy netrápilo, obalilo se hmotnou složkou, která po dlouhém vývoji nasadila ve vašem lidském těle myšlenky, když se vyvinul mozek. A ty myšlenky jsou tam skutečně nahrány a vybrány přesně podle toho, abyste poznali, kým jste během toho života. Anebo také ještě ne.

Poslední dobou se mi stává, že dostávám hodně dopisů. A přišla jsem samozřejmě pro vás pro všechny, abych vám vysvětlila a odvedla vás z takzvané sféry bílé magie, která je těsně pod třetím okem. A většinou se vám ještě v rychlosti odehrávají tyto děje a kolem sebe také samozřejmě máte bílou i černou magii. A je tam dobře. Vy se potřebujete vymanit z vlivu těchto hmotných reakcí a potřebujete se od nich osvobodit. A osvobodíte se jenom přijetím, to znamená, že vám nebude vadit, co vám tito lidé hrají a budete zažívat stavy, kdy najednou zjistíte, že se díváte na svět jako na krásné divadlo a nebude vám překážet, že před vámi se bude odehrávat souboj druhých lidských těl, byť skutečně jenom pomyslný, v té psychice, a budete vidět, jak je to správně a budete nezúčastnění. A tito lidé, byť se vedle vás budou „bít“, tak nebudou útočit proti vám, protože vy nebudete odsuzovat ani jednu ani druhou stranu. A těch otázek ze strany bílé magie teď opravdu přichází velmi mnoho.

Dobrý den, paní Ivanko, moc ráda bych slyšela váš názor. Je pravda, že pokud jím maso, mohu být kvůli tomu inkarnována do těla zvířete?

Vy už víte, že je to kravina, že... Ano, prosím vás, tímhle vyhrožuje stav magický, abyste se báli, protože Satan, hmota využívá strachu, aby vás svazoval. Podvrhuje vám slova jako je karma, ale karma patřila vždycky jenom hmotné rovině, lidskému tělu, kterým jste nikdy nebyli. A tímto slovem ovládá zase ve strachu, abyste nějakou tu karmu neměli... A teď se dívejte: je teď přítomný okamžik a vaše tělo něco nedá, to znamená zareaguje na něco. Dejme tomu na trojce zlostí, nerespektováním, že někdo něco udělal... Anebo vy, vaše tělo udělalo, někdy reagujete i sami na sebe... A pozor, tělo zareaguje a ještě vám podvrhne odpor k tomu, co samo udělalo..., vidíte, v jaké iluzi vy žijete! A teď si představte, že když to tedy bude druhé tělo, které vám přijde něco udělat - tak vám vybíjí křeč těla neboli karmu. To je karma, kterou vaše tělo udělalo třeba včera, především, před týdnem, před rokem..., a ten člověk vás osvobozuje. Jenže pozor, vy to zase nechcete, takže vy si v té chvíli zapíšete odpor neboli karmu znovu. A už největší si zapíšete, že se karmy bojíte. Ano, je to jako když si pejsek honí ocásek..., a pořád takhle dokolečka se honí za velikou iluzí.

Další otázka:

Je pravda, že člověk může během tohoto života dosáhnout osvícení a již se nenarodit, pokud bude žít dle jógy v denním životě nebo podle buddha diamantové cesty?

Hovno, hovno zlatá rybko... Uvědomte si, že tyhle procesy tady byly nastaveny pro 3D svět.

Dane, ty jsi vyběhl, já myslela, že kvůli té rybce, když jsme v bývalém kostele... /Smích/
Dobrý, až jsem se lekla...

Víte, Satan, 3D svět vám nalhává, že jste tělem a jménem. A dokonce to nalhává tak mistrně, obrovsky mistrně, i tím, že vám nechává nahlédnout do minulých životů, ve kterých vás zase prezentuje jako tělo se jménem. Tak to není. I tam, kdysi dávno jste byli Duchem. Duchem této planety, který je celistvý, to je vaše skutečná realita, ale potřebujete si k němu dojít zkušenostmi a toto je doba, která to otevřela a čekalo se na ni. Tady vidíte, jak směšné jsou věci, které se odehrávají dneska z tohoto bodu směrem do minulosti. Jenže jste jimi museli projít a byly všechny dobré, protože jinak byste nikdy nerozuměli tomu, co vám dnes říkám. Takže věci, které jsou pro 3D svět, a říkala jsem vám, že v této době, bylo to na přelomu roku 2012 až 2013 - v březnu 2013 se změnilo takzvaně fyzikální podmínky této planety. Ano, všechno je jinak. Cítí to i hladina magická, ať černá nebo bílá, a je to samozřejmě pro ně náročné, protože věci, která jim pracovaly dřív, jsou dneska obtížnější a vymyká se jim to z rukou. A je to pro ně blahodárné, protože dnes mohou porozumět tomu, co říkám. A v této době se to skutečně obrovsky děje. Víte, vymanění se ze světa 3D jenom tím, že já budu dělat jakoukoliv cestu, abych se už nemusel narodit, je obrovským odporem. Jenže hmotné vědomí to předkládá ve světě 3D právě proto, aby se právě tito lidé zablokovali nevědomostí. Tak to není, budete se rodit dál. Budete se rodit dál, ale budete osvobozeni od toho brblání ega, které vám dneska neustále žužlá ucho... Ono zmlkne. A budete skutečně mít svoji vůli Boha, protože tím Bohem v té chvíli zůstanete. Dokud ego mluví, ego žije, tak budete vězni toho těla, A máte nastavené všichni ve svém čase, že jednou zemře. Tímto člověkem se jménem, kterým teď jste, se stáváte právě tím, že tělo útočí na svět. Jakmile přestane útočit, zjistíte, co je vaší skutečnou realitou. Ale dělat něco pro to, abych se už nemusel narodit a abych samozřejmě byl osvobozen, to je jediné past, která tady je připravena.

Další otázka:

Lze opravdu mazat karmu, jak to slibují mnozí léčitelé, nebo právě buddhisté a jogíni. Děkuji. Jana.

Nelze. Před chvílí jsem o tom mluvila, možná jste si toho všimli. Víte, za prvé karmu vám nikdo nemůže smazat. Vy uděláte odpor, to znamená: vaše tělo se jménem, za které se považujete udělá odpor a vy jako Vědomí ho přijmete, protože si myslíte, že jste tímto tělem a jménem, že jste člověkem, ale tato past vás ovládá, pamatujte si, je to veliká iluze. A je to dobře, že se to děje, léčitelská neboli bílomágovská skupina zde byla právě proto, aby vás něco naučila. Tito lidé na jedné straně dostali dar od hmoty - a podvrhnul jim to Satan - hmota. A pozor, nebojte se toho, není to nic závadného. Vy jako Bůh jste si oblékli v této době tělo, které procházelo osmou třídou (tak jak já říkám bílé magii), to znamená, že v této době je to blahodárné, abyste zažili zázraky. Vy, co jste někdy zažili zázraky v bílé magii, to znamená léčitel někomu skutečně pomohl, tak jste začali věřit v něco, co je nad námi, v něco, co předtím pro vás skutečně neexistovalo, takže začali jste věřit v existenci Boha, zatím jste nevěděli proč a jak, ale ano. Tento dar je ale obrovskou výzvou. Za prvé pro lidi, kteří se chtějí zbavit svých nemocí. Vezměte

si, když máte nemoc, vy si smíte vyčistit blok, takzvanou křeč hmoty svého těla jenom platbou. Jestliže si to necháte smazat - což je v té době iluzí, to mazání neexistuje, vy totiž mažete něco, co zase neumíte. Zkuste si představit, v nějaké situaci se budu zlobit, převezmu si tuto zlost od svého těla a samozřejmě mi bude špatně. Když půjdu k léčiteli, budu odmítat svoji nemoc. A vymazat si, naprosto čistě platbou, nemocí to, co jsem tam udělala - pak je to čisté - a ještě bez odporu, že jsem nemocný. Ale jestliže já půjdu k léčiteli, tak ten léčitel ve své úrovni dostal dar, je pyšný. A v okamžiku, kdy léčí (a v této úrovni se mají dít ty takzvané pomyslné zázraky) ten člověk, zdánlivě jedno tělo léčí druhé tělo, ale pozor, obě těla ovládá stejné hmotné vědomí, takže jedno tělo v iluzi léčí a odebírá cokoli a druhému tělu se uleví - a Satánek si z vás dělá prdel. Toto je pravda. A pozor, vidíte, že ten léčitel brání pochopení toho člověka, který si přišel tu nemoc odejmout. Obě tyto složky se v této úrovni učí. A učí se velmi dobře. Jedna potřebuje odevzdat dary a stát se obyčejným člověkem - a ne někým, kdo zná víc a je pyšný. A druhý člověk se naučí: „Zasloužím si. To, co jsem učinil a co jsem se mezitím naučil, jsem musel zaplatit.“ To je stav pokory. To jsou slova, která vám Ježíš řekl před dvěma tisíci lety: Neodejete - ze sféry hmotného vědomí, to tam dodávám já - aniž byste nezaplatili do posledního haléře. Jedině tak se dá očistit. Žádné jiné čištění čaker neexistuje. To jsou výmysly esoterické sféry, která vám je nalhává.

To samé konstelace. Dívejte se, vy jste před třiceti lety měli s někým spor. Ten člověk dnes třeba už nebude vůbec žít, ale vy si to s sebou pořád nesete, teď vás to trápí, jak jste tenkrát zareagovali. A proto hmotná sféra vám nabídne v jisté vývojové fázi páku, která se jmenuje konstelace. Jenže vy si neuvědomujete, že tady a teď máte odpor k tomu, co se dělo tam v té minulosti. Takže vy tady máte křeč, máte novou karmu svého těla proti tomu, co se dělo. Přitom mnozí lidé, kteří se tam vrátí zpátky ještě prožijí další věci, které si přenesou sem a je to pro ně mnohem obtížnější. Ne, vy svůj vývoj máte naplánovaný, nenechte se vkládat do pastí. Jestliže se máte něco naučit v tomto životě, nenaučíte se víc ani méně. Učíte se přesně to, co jste se měli naučit. A jestliže za den, za dva, za dva roky, za deset, za patnáct, to je jedno, mám s jinou zástupnou hmotou lidského těla a jména prožít opravnou věc, jako jsem tenkrát prožila, tak po těch dlouhých letech toho mého "utrpení", že jsem se měla tenkrát chovat jinak vy to lehce dokážete. A tehdy s tím člověkem, kterého potkáte, prožijete opravu i toho těla tenkrát, co jste s ním hráli svoji hru. Všechno máte připravené, vy máte žít, každý den se ráno vzbudit, udělat si snídani, zacvičit si, odvést děti do školky, do školy, pracovat celý den, a pak přijít domů a žít, normálně žít a být spokojení s tím, co máte. Teprve potom dostanete víc.

Dobrý den Ivanko, poslední dobou ke mně chodí možnosti na přednášky - jako je třeba přepis limbického otisku. Níže v závorce jsem okopírovala text, o co se jedná. No a má otázka zní: není už toto vlastně bílá magie? Nezpůsobím si touto přednáškou ještě nějaké nepříjemnosti?

(Přepis limbického otisku je hluboká vnitřní cesta, během níž ve stavu hluboké relaxace projdete svůj život od prenatalního stavu raného dětství až do počátku dospělého života. Je to meditace, která zcela

zásadním způsobem změni váš život, protože můžete všechny bolestivé zkušenosti vašeho života přepsat. Je to nejen meditace ve formě představivosti, ale také práce s tělem, které ve své paměti nese životní zkušenosti. Limitující vzorce je možné opravit, uvolnit a nahradit novými.)

To je klasika. Klasika magie. Jak můžete něco do minulosti změnit, když to proběhlo jinak? Je to výraz odporu tady a teď, že něco nechcete z minulosti. Tam jste to přece už udělali... Dnes už pochopíte systém, přestanete se bránit vašemu životu a budete ho přijímat takový, jaký je - a tehdy uděláte to nejlepší, co můžete.

Zdravím vás, milá Ivanko, mám jen drobný dotaz k čakernímu systému, který mi už nějakou dobu vrtá hlavou. Přednášky poslouchám intenzivněji asi rok a moc vám za tuto možnost děkuji. Chápu dobře, že od první čakry stoupá hadí síla podle toho v jakém stupni vývoje života se nacházíme? Tedy já jako 3D člověk s nenávisí k mamince nechápu, jak mohu zažívat nenávisť, když to je odpor na čtvrté čakře. A pokud je hadí síla už na čtvrté čakře, tak by to znamenalo, že už jsem v jiné dimenzi než v třetí. Já ale tuším, že jsem teprve někde na druhé čakře. Co je správně?

Ted' to přeruším, pak budu pokračovat dál.

Vy v tom máte guláš s bramboračkou... Vysvětlím. Na základních přednáškách ve Starých Křečanech, a pusťte si to ještě jednou, je to vysvětleno docela podrobně, ale já sama zažívám mnohokrát, a vy to budete také zažívat, a už to zažívají i jiní lidé, vyprávějí nám to na pobytu, že pochopíte mou větu nebo mé vysvětlování naprosto jinak - tak jak vám ji překrouť síla ega. Vy život po životě, když odkládáte svá těla, své inkarnační obaly, tak na každém tom konci toho života se vám posune hadí síla o malý kousek výš, ale to je jenom štafeta. Ten kousíček, o který jste si výš posunuli tuto hadí sílu, si odnášíte s sebou jako svůj poklad, a podle toho si oblékáte další inkarnační tělo, aby vás rodiče naučili povahové a charakterové vlastnosti přesně tak, jak potřebujete a aby odpory, které jste nezvládli v minulém těle, se znovu opakovaly ve vašem osudu vašeho těla a jména.

Jestliže ale už dosáhnete srdeční čakry, přesto máte ještě dlouhou cestu... Já jsem na těch základních přednáškách vysvětlovala, že srdeční čakra je v prostředku, máte samozřejmě k dispozici ještě dlouhou cestu, mezi jednotlivými čakrami je asi šedesát až sedmdesát životů. Vy, kteří mi rozumíte, jste už v oblasti mezi bílou magií a pokorou, někdy se tam objevuje ještě malá zkušenost z okolí černé magie, protože černá magie ještě musí být okolo vás. Musíte být prozkoušeni černými mágy, aby vám nevadilo, co vám dělají. Nedělat si ochrany, teprve tehdy vás to ochrání. Ani černí mágové totiž neví, že střílejí sami do sebe, protože jsou Vědomím a nejsou hmotnou složkou. To znamená, že si přivlastňují něco, čím nejsou, a považují druhá lidská těla za nepřátele. Takže jestliže každé lidské tělo tady na světě obsahuje jeho vlastní Vědomí (toho člověka, který útočí), tak vždycky útočíte sami na sebe. A nevíte to. Proto máte všechny lidi milovat, ale ne tak, že jim budete posílat lásku, ta se totiž nedá posílat. Láska je stav, kdy vaše tělo neútočí negativní emocí na druhého člověka. A negativní emoce je

posudek, že je někdo špatný. Může to být i vaše tělo, můžete útočit i sami na sebe, a nevíte to. Nesmí vám nikdo vadit, musíte samozřejmě respektovat činy veškerých lidí bez nenávisti, zášti.

Vy jste si to tady vývojově pochopila, že i když máte nenávist v srdeční čakře, že umíte milovat. Je miliony druhů lásky a v každém životě ji zažijete jinak. Teprve když všechny druhy zažijete, pak pochopíte, až přestanou vaše negativní emoce vůči světu a přijmete ho tak, jak je - tak tohle je láska. Ne, vy jste někde až těsně pod třetím okem, na tom nezáleží, jestli vám zbývá tenhle život, nebo dva nebo tři, to už je velmi, velmi blízko. A tehdy, pozor, i tehdy můžete nenávidět v nevědomosti třeba situaci, ne třeba konkrétního člověka. Ale hlavně jestliže posloucháte Ivu, tak si máte uvědomit, že nenávist vůči vaší matce není vaše, ale podstrkuje vám ji vaše tělo. A zkrátka, vy to jenom nebudete poslouchat, budete ignorovat to, co vám podvrhuje vaše tělo.

Budeme pokračovat dál:

To, že se čakry otevírají a harmonizují postupně, co se často říká, nebo jsou všechny čakry aktivní a harmonizují se různě. Často uslyšíte: tato barva harmonizuje tuto čakru... nebo: máš problém s komunikací, je uzavřená pátá čakra... a podobně, toto se mnou moc nerezonuje.

Bodejť, to je kravina, to jsou věci v bílé magii, kdy se vám snaží lidé v bílé magii podstrčit, že jde zharmonizovat čakru. Ne. Vy se potřebujete naučit žít bez útoků na svět. To znamená, že vy máte svůj život, který jste si zvolili, a tak jak jej máte k tomu nastavený, ten obyčejný, v přijetí, abyste se zbavili všech odporů. A ten, kdo si bude přikládat ke své čakře kameny nebo barvy nebo cokoliv jiného, tak používá berličky, které jsou pouze dočasné. On stejně musí na sobě zapracovat sám. Tyhle věci vám pomůžou pouze dočasně a velmi velmi krátce na to, aby jste se stačili vzpamatovat z nějaké dardy, nadechli se, a mohli začít pracovat konečně sami. Za vás to nikdo neudělá. Nespolehejte se na barvy a na nějaké řeči, které jsou podvrhovány bílou magií.

Dává mi smysl to, že hadí síla postupně stoupá a otevírá čakry. To mi také sedí na to, že člověk ve 3D s hadí silou na druhé čakře zažívá chtíč, sex a touhu, neboť zde hadí síla vrcholí a jaksi jiskří, jak bych řekla. Kdežto člověk 5D s hadí silou na čtvrté čakře už zažívá opravdovou lásku a odpory jako chtíč už nemá...

Pozor, člověk v 5D má hadí sílu až do třetího oka, protože všechny čakry už jsou bez odporu. Vy tam pořád nemáte vhléd do toho, co se děje. Vývoj člověka od prvotního člověka v prvním životě až v posledním, což je zhruba těch 500 životů, je celý systém přibývání kousků hadí síly, ale vy se vždycky narodíte už v té výši. Takže teď, když už umíte poslouchat Adamcovou, už jste samozřejmě mnohem výš, ale ještě čakry blikají podle osudu. I člověk, který už bude velmi, velmi blízko k osvícení, bude moci ještě v tom kterém životě třeba nenávidět situaci. Jenže situace je také Bůh. Vy jste si vlezli na planetu, která letí, a její děj a historie směrem do budoucna i do minulosti je hotový. Takže vám jako Bohu vyhovovalo tělo se jménem, hmota, na kterém jste v nosiči, se všemi ději, které vaše tělo udělá nebo neudělá. A jestliže tohle odmítnete - procházet

ekonomickou situací, kde máte najednou málo peněz a jste bez práce, nebo je někdo v rodině nemocný, nebo se vám nelíbí do prdele politika, která se tady děje..., tak můžete i nenávidět situaci, kterou vám tělo podvrhne, i v době, kdy už jste směrem do hmoty, to znamená k lidským tělům, srovnání - a nepomůže vám to, nepochopili jste, že Bůh je i neviditelný děj, protože vy jako Bůh jste si tuto situaci připravili, abyste ji přijali takovou, jaká je.

Chápu to správně, prosím? Pokud ano, proč já pravděpodobně mám nenávisť? Možná je to jenom tvrdohlavost, to by souviselo s mým nemocným levým kolenem.

Ano, jste jenom tvrdohlavá. A tělo vám podvrhuje, že maminku nenávidíte... Nechte maminku dělat to, co dělá. Usmějte se tomu. Jednou zjistíte, že ta vaše maminka byla největším andělem, přišla vám pomoci vytvořit situace, které jste v minulosti nedávala. Jde úplně všechno, věřte mi.

Mě teď opustila maminka, to už víte, a ten děj s ní byl obrovsky nádherný. Celou tu dobu, ať se dívám na celý život, který jsem s ní měla, a nebylo to jednoduché, byl krásný, ale se mnou její poryvy neházely. Ona samozřejmě trpěla víc než já, protože já jsem byla pro ni oříškem k neskousnutí. Na mně mohla samozřejmě do určité míry štípat dříví a tělo nereagovalo, a tím se rozbíjela ta její snaha, ale krásně, krásně se začala otáčet a otevírat. Vy, když nechcete povolit a jste tvrdí, nemůže se změnit ani ten váš „protivník“, protože vy jste se s ním nenaučili, co jste měli. Až se naučíte a přestanou vám vadit věci, které dělá, tak on se začne měnit. Vy toho dosáhnete svojí pokorou svého vlastního těla. A co dělá ego? Chce pokoru od druhého. To se nedočkáte. Vy musíte začít sami od sebe.

Milá Ivanko, jmenuji se Monika. Ročník 1972. Vše je v pořádku, ano, opakuj si to. A také: dělej vše bez odporu, velmi zajímavé. Jsem v Itálii od devadesátých let, dvě děti s italským partnerem, po sedmi letech rozvod, došlo i k fyzickému napadení. Mladší bylo pět let a starší šest. Od té doby to táhnu sama, partner neplatí. A k tomu jsem zůstala v Itálii, jelikož když se ukončil rozvod, uplynulo osm let a děti se zařadily do školní docházky zde. Moji rodiče: dominantní matka, nepřítomný otec - duchem, stále hledal potěšení u jiných žen. A asi proto se celý život potýkám s nesebevědomím. A další aspekt mého života: muži mě stále opouštějí. Až na manžela, kterého jsem opustila já, hrál automaty a pil. V Čechách jsem hrála volejbal, lítala padákem, skákala na gumě z mostu, jezdila na vodu, chodila do divadla, nádhera. Utrpení začalo v Itálii. Zažila jsem zimu, hlad, strach, beznaděj i chudobu. Doma, tedy v Praze, jsem podstoupila Silvovu metodu, Reiki I., II., Modrou alfu pana Velechovského. Po rozvodu s manželem u mě dominoval alkohol, tedy po pravdě: alkohol je mým stálým přítelem i nepřitelem. Ujmula se mě italská dominantní žena, tedy po rozvodu, a tak šlo vše k lepšímu. Deset let jsem praktikovala katolickou víru, dva roky dvakrát týdně exorcista, nechala jsem se pokřtít, obě děti, navštívila dvakrát Bosnu, oblast

Medžugorie, místo zjevování se panny Marie, nejdřív sama, pak i s dětmi. Po vymanění se z vlivu této ženy se mi změnil život v objev na youtube jménem Petr Chobot. Začala jsem hltat vše, poznala jsem přes youtube pana Miroslava Zelenku, Kryštofa Koutského, Ivu Radulayovou, Ramonu Silingrelovou...

Prosím vás, já ty lidi neznám, kdybych to blbě někdy přečetla, tak mi to odpusťte.

...paní Blechovou, svobodný vysílač s Jaroslavem Chvátalem atd. Po dlouholetém strachu z regrese jsem ji podstoupila v Uherském Hradišti u žačky pana Smetany, tři hodiny s povídáním. Šest hodin potom na Slovensku přepis limbického otisku u paní Hozhoni. A ve finále v Praze jsem navštívila pana Ondřeje Suchopára v konzultaci po absolvování jeho kurzu on-line s názvem: Probuzení. A teď vy...

Cítíte tu únavu z dlouhé cesty? /Smích/ Všechno je v pořádku...

Takže vše smazat, co jsem se naučila doted?

Ne, nemusíte nic mazat. Buďte šťastná, že jste to prožila, protože jinak byste mi nerozuměla. Tam byla pořád snaha něco narovnat, něčeho se zbavit... A já vám říkám, že všechno, co jste prošla, bylo naprosto v pořádku. Žádné výčitky, protože dnes vy díky tomu rozumíte. Poděkujte.

Čtu dál:

Ano, rozumím, navázat, ovšem, cítím chaos, kdo vlastně jsem, ta beznaděj v mém životě, víte, někdy se zjeví bytostně. Ráda bych vás potkala, objala, poděkovala a zeptala se: odkud mám vlastně začít vše čistit, když je to takhle zacyklené... S láskou, pokorou a obdivem Monika. Víím, že odpověď bude požehnáním. Děkuji za vaši práci.

Opovažte se něco čistit. To se vyčistí samo. Bude vás občas něco bolet, nebude vám dobře, ale to nevádí, zatněte zuby a řekněte si: „Hurá!“ Žádný odpor vůči nemoci, která přijde, vůči bolesti. Buďte šťastná, že jste dorazila až sem. A jen žijte. Bez výčitek, že jste prošla všechny ty věci. Víte, člověk, který se snaží o obrovskou změnu, se jí nikdy nedočká, on totiž pořád něco nechce, a to mu podvrhuje ego. Ale vy máte chtít svůj život takový, jaký je. Dnes je kolem mě spousta obyčejných lidí, kteří neví, co říkám. Mám je velmi blízko, samozřejmě žijí v běžném světě. A všechny ty lidi de facto šokují tím, jak reaguji na reakce, které oni mají naprosto opačné. A tím nejvíc to své okolí naučíte. Věřte mi, je to super.

Další otázka:

Ahoj Ivanko, mám patní ostruhy, co s tím? Moc děkuji za odpověď. Janča.

Jančo, za prvé: jsou to platby z minulosti na první čarkře. Klidně se objednej na operaci, bude to tedy bolet jak sviňa..., ale i to je platba, tím si projdeš, zbavíš se toho. A už žádné pesimismy. To stačí. Hele, to jsem rychlá, co?

Moje maminka má osmdesát tři let a trpí stařeckou demencí. Je velmi tvrdohlavá. Prosím o radu, jak k péči o ni přistoupit.

Pozor, tady vy se učíte, vy máte maminku takhle, v tomto stavu, objednanou, abyste se naučila trpělivosti. Bude to náročné. Neběsněte, nezuřte, když bude opravdu tvrdohlavá. Já jsem si také prošla s mojí maminkou spoustu takových věcí, i když moje maminka neměla demenci, byla úžasná, úžasná... Když víte, jak pracovat s lidským tělem, je pro vás lehké úplně všechno.

Moje maminka teď opouštěla tělo. A víte, když tělo opouští Duch, Duše, tak se potřebuje uvolnit kanál a tělo má nastavený strach ze smrti, to je normální. Vy jako Vědomí se těšíte, až ten starý kus odložíte, té flaxy, ale tělo ne. Takže tělo tam jde proti sobě samozřejmě, a proti vám. Takže když si sednete k člověku, který umírá, a začne tělo najednou, to uvidíte ty oči, najednou tam běsnit, on chce umřít, už chce mít pokoj..., a najednou přijde vláda těla, to se střídá: nahoru - dolů, nahoru - dolů..., tak přijde egoismus.

Já jsem to zažila i u té maminky, která si strašně přála už umřít a v jednu chvíli ty oči tak najednou ztvrdly, jak mě držela za ruku, a říká mi: „Já jsem si neměla zavolat tu sanitku, a mohla jsem už být mrtvá.“ A teď já musím mluvit na to Vědomí, co tam je, že, na mě v ní, a říkám: „Maminko, kdybys to udělala, už bychom se neviděly.“ A teď přišla ta maminka a říká: „To je pravda.“ Za deset minut: „Co dělám tady? Proč nejsem na JIP?“ Tak já zase vysvětluji tomu Vědomí, aby zvládlo to tělo: „Maminko, na JIP se zachraňuje, ty chceš umřít.“ „Hmm, to je pravda.“ Za dalších pár minut: „Proč jsem tady na té interně?“ Říkám: „Mami, já si tě chci vzít domů, mluvila jsem s paní doktorkou, ale ona říká, že máš vysoké hodnoty zánětu, oni potřebují teď změnit antibiotika na nějaké jiné, aby zabíraly. A až udělají odběry, do dvou dnů, tak půjdeš se mnou domů, ano?“ „Co tam se mnou proboha budeš dělat?“ Vždycky opak. To ego řekne vždycky opak. Říkám: „Ale buď ráda, že jsi se mnou tady na té interně, protože bys také mohla být na LDN. Já tedy nevím, proč na té LDN nejsi...“ víte, vy musíte do toho ega tít. „Tady máš tři ženy, které jsou úžasné, ještě ti mohou podat vodu, zavolat sestru, popovídat si s tebou..., na té LDN všichni umírají.“ „Hm, to je pravda.“ Hele, a pak přišel poslední egoismus, ale ten byl tak šílený, tak šílený, že jsme se obě, obě začaly smát. To malé tělo, které už odcházelo a bylo drobné, scvrklé, už bylo tak malinké, ta maminka byla jak děťátko, tak se tomu tělu sevřely ručičky do pěstiček a s obrovským výrazem nesouhlasu říká: „A do toho všeho ještě ten letní čas...“ Teď se chvilku zastavil čas, my jsme se koukaly do očí a začaly jsme se obě strašně smát. A když jsme se dosmály, tak ta moje maminka mě požádala, abych za ni poprosila jednoho člověka, aby jí odpustil. Pak jsme byly obě v klidu, ona ležela a já jsem odcházela. A když jsem druhý den přišla, tak už nevnímala... Byl prostor pro to, opustit tělo. A druhý den už měla ty pohyby rukou jako miminka, když se narodí. Víte, ono si jako hmatá po tom světě, protože je to Vědomí, které přichází do hmoty a ještě si pamatuje Vědomí, a to nemá oporu v hmotném světě. Takže ta miminka mají takové ty procesy, hmatají a objímají ten svět a chtějí se něčeho chytit. A ta moje maminka to dělala, protože tam docházel opak.

Víte, když žena rodí tady dítě, tak se oddělují dvě hmoty. Dělá si schránku pro své nové Vědomí. A když porodí, tak se oddělí ta hmota a šest neděl to trvá, než se tam to miminko zabuduje, aby přestalo dělat tyhle pohyby. Když hmota naopak odchází od vás, a zvláště, když jste s ní žili celý život, samozřejmě s tím člověkem, a já jsem s maminkou žila dlouhých šedesát let, tak, a věřte mi, už to doznívá, už teď to bude končit, ale já jsem měla ty samé projevy těla jménem Iva, jako když jsem porodila svoje děti - přesně jako šestinedělka. Dokonce, víte, už jsem starší paní, tak už občas si trhám chlupy na bradě, znáte to, dámy, co jste starší, vás mladší to teprve čeká, těšte se, tak já každý den do té doby, než maminka zemřela jsem si trhala, a od té doby mi nevyrostl ani chlup. Zkrátka jiná chemie těla, přesně jako v šestinedělí. Takže vidíte, že hmota má reakce stejné, ať jsou na druhou stranu nebo směrem sem. Takže se toho nebojte. Bude mít vaše hmota těla paměť, budete si poplakávat...

Ještě se vrátím k té mamince s tou stařeckou demencí. Buďte trpělivá, dělejte všechny věci, jako byste je dělala pro sebe, protože až maminka odloží svoje tělo, zůstanou vám vaše reakce v paměti a vaše tělo toho bude zneužívat, aby vám házelo výčitky. Dožene vás všechno, co zasejete. Takže vy zasevejte všechno to, co vám jednou přijde k užítku, nezapomeňte na to.

Jaký je smysl života? Je to v tom být co častěji šťastný, nic jiného mě nenapadá.

Smysl života je žít. Když budete jenom Vědomím, nebudete ještě obaleni hmotou, nedostanete se na tu loď, a pozor, trpí se jenom, skutečně jenom ve 3D světě. Vy jste zatím žádné jiné „teď“ nezažili, tedy zažili, ale nepamatujete si na to. Vy žijete totiž už strašně dlouhou dobu, už jste byli v mnoha vesmírech, ale nevíte to. To nevádí. Buďte rádi, máte nástroj na paměť velice krátký. A vždycky se to pamatuje pouze v jedné šarži vývoje jediné buňky vesmíru. A těch buněk je obrovské množství. Tady jde o to, že vy jako Vědomí, když jste jenom Vědomí, tak by se nic nedělo. Tak se potřebujete nalodit a projít skrz hmotu a stoupnout si na ní. A to je éra 3D. Od té doby, co si na ni stoupnete, to znamená, ta hmota vás do teď ovládá, když jí procházíte, ale až si na ni stoupnete, tak ona vám začne sloužit. Slouží neuvěřitelně, fakt krásně. Dostanete všechno, co budete potřebovat v pravý čas.

Milá paní Ivanko, vy jste se k nám vrátila z 5D (omlouvám se, jestli je to hloupá otázka), ale zajímalo by mě, jestli si i my můžeme v příštích životech odběhnout do minulosti a narodit se třeba v minulém století někde na Aljašce, nebo kdekoliv jinde, nebo už běžíme dál a nevracíme se. Děkuji za odpověď. Začátečník Eda.

Ježíš, to je hezké... Tak, Edo, ne, tak to není, tak to není. Proším vás, tohle je stav takzvaných propojených dimenzí. Tady je pouze možné mezi dimenzemi, v každé té dimenzi po velmi dlouhém časovém úseku, když planeta letí, tak má vždycky jednoho navazujícího přenašeče, který přináší novou informaci. Tělo Iva je ze třetí dimenze a v ní je uspořádán a připraven pro tuto dobu děj hmoty, vlastně planety, tak, aby se do ní mohlo vlít Vědomí z 5D. To Vědomí ale musí respektovat děj a vývoj hmoty ve 3D. Je

to docela náročný děj. A protože už jednou to Vědomí opustilo tuto dimenzi, tak má takzvané „úlevy“, protože už si jednou ty bolesti, které zaplatilo při východu ven prožilo. Takže já jsem sice v životě platby měla, ale nebyly tak náročné a spíš byla snížena moje citlivost těla Iva, abych necítila tolik bolesti. Já mám opravdu úplně změněný práh bolestivosti. U vás to nejde prosím vás, ne. Vy se vyvíjíte. A vyvíjíte se tak, že ta planeta letí a ten Duch letí s ní, uvědomujete si to? Takže vy vždy, když se narodíte, tak se narodíte v té vyšší časoprostorové křivce. Nejde to vrátit. Jde vrátit pouze kousek Vědomí, které z důvodu dobrého, víte, dimenze se oplodňují informacemi. Představte si, co by se tady dělo. Maximální hladina 3D tady je bílá magie, a ta vám bude tvrdit, že jdou čistit čakry. Satan si hlídá svoje informace proto, aby jste se nevymanili. To znamená, že musí vždy přijít z prostoru vašeho Nadjá (moje Nadjá je i vaše Nadjá) po té časoprostorové křivce, abyste zjistili, že vše je jinak. A pozor, pro 3D člověka je strašně těžké pochopit, že vaše tělo má myšlenky, a tím vás svazuje. Samozřejmě když máte myšlenky, vy si myslíte, že jste si je vymysleli vy, a tím konáte věci, které jsou tam vymyšlené, vy jdete jak pejsek na vodítku, a to je hodně těžké pochopit, že nemáte svoji vůli. To je hodně těžké. Když je silné ego, máte křeč, to byste se i pozvraceli z téhle informace, bylo by vám hrozně špatně. Takže ne, tak to nejde. A tohle je těžké vysvětlovat lidem, přestože v té Bibli to je, dneska to tam uvidíte, ale předtím ani náhodou. Ani náhodou.

A já jsem vám teď chtěla vyprávět příběh, abyste viděli, jak nemůže člověk urychlit svůj vývoj. Vy musíte pochopit o co jde, a když zachováte klid, jde to. A právě proto vám tento příběh jedné ženy budu vyprávět. Nedávno byla na statku a říkala: „Ivanko, jsem zažila teď věc! Psal mi jeden můj příbuzný, který je a vždy byl, velmi nepříjemný. On žije v cizině a já jsem si přečetla jeho email. A tam bylo takové to běsnění mého těla: ‚Ale už toho mám dost, už mu to zastavím!‘ Teď jsem si sedla k počítači, začnu psát..., a pak jsem si řekla: ‚Ne ne, ona Iva říká, že mám chvíli počkat!‘ Tak jsem počkala. Říkám si: ‚Pošlu to až večer.‘ Večer se mi nechtělo, tak si říkám: ‚Pošlu to až ráno.‘ Ale mezitím mě volala známá a říká mi: -Hele počkej, běž si to ještě jednou přečíst.- Když jsem si to přečetla, ten dopis toho člověka, tak jsem zjistila, že on vůbec neútočil, ale já předpokládala, že bude útočit. Takže já jsem útočila na to, co on tam psal, ale on tam psal úplně jiné věci, já jsem je pochopila úplně jinak...“

Jestliže předpokládáte, že druhý bude zase protivný, zase bude dělat něco, vaše tělo tak strašně bude útočit - a vy budete ten, kdo nepochopí. Hlídejte se ve smyslu: desetkrát se nadechnu, vydechnu, než něco podniknu. Anebo si dejte fakt dvacet čtyři hodin. To stačí, uvidíte to úplně jinak. Je to stejné jako s těmi luxusními šaty, které vás tak obrovsky oslovily za výlohou. Dřív byste si je šli koupit hned, a pak byste si řekli: „Jé, teď mám zase další krám, který tady visí ve skříni.“ Když tam půjdete druhý den, tak si řeknete: „Ty vole, ony nejsou tak pěkné jak včera. To je divné.“ A třetí den se vám nebudou vůbec líbit, ušetříte. Ego je mazané.

Dobrý den, paní Ivanko. Říkala jste už několikrát, že platba přichází až člověk situaci pochopí, ale co když ji nepochopí? Známe přece lidi, kteří si neuvědomují, že se k druhým chovají neomaleně, ostatním s úsměvem ubližují, intrikují, lžou bez ostychu, fyzicky napadají, kradou, ani je

nenapadne, že něco dělají špatně. A když je skolí nemoc nebo úraz, křičí: „Proč zrovna já?!“ Anebo je ani žádná nemoc neskolí. Nebo je to jinak? Děkuji za odpověď. Anežka.

Anežko, ano, je to tak, jak jsem to říkala, jenže vy do toho nevidíte. A taky vám to může být jedno. Proč budu posuzovat druhého člověka, že on je hajzl, a kurva, ono ho nic nebolí... Zapomeňte na to, to je váš odpor. Vezměte si, on si žije svůj vlastní život. A věřte mi, že není nastavené, jestli člověk tady bude šťastný a bude tady žít do sto dva let... Zrovna možná právě proto si tady může odžít tu mizérii toho, že skončí v úplné samotě, protože když už vám bude sto dva let, tak vám všichni známí a kámoši zemřou, a možná i děti, a možná i vnoučata. A už vás nebude nikdo poslouchat - ty vaše kecy, když budete protivný dědek nebo babka. Zasloužíte si to. Ono vás to dožene svým způsobem, a pozor, ten osud jste si vybrali. Vy to potřebujete pochopit, že jste si těch lidí všech měli vážít a měli jste na ně být hodní, dokud vás ještě někdo poslouchal... Každý má své pochopení sám za sebe v pravou chvíli. Tak se do toho nemontujte, to bude váš odpor. A věřte mi, že každý člověk, který odkládá své hmotné tělo a kouká na život dozadu, tak ví, že byl takový, jaký byl a jaký být musel. V tu chvíli už tam zasahuje Nadjá, které mu umožní pochopit děj.

Já jsem před rokem mluvila s jednou úžasnou ženou, která pracuje na veřejnosti, je to cizinka, já ji nebudu jmenovat, a ona se mě ptala: „Ivi, já jsem zažila, je to dva roky zpátky, zvláštní stav, kdy jsem jela autem a najednou mi bylo strašně dobře. A věděla jsem, že všechno na tom světě včetně válek a všech sporů a politických šíleností, které se tady dějí, včetně zneužívání nějaké skupiny lidí a hladomoru, že je správný. Mně bylo tak divně a tak nádherně, ale já nevěděla, co se mi stalo. Já myslela, že mám mrtvici, ale hlava mě nebolela. A v tomhle stavu jsem volala asi čtyřem mým kamarádům a kamarádkám, že se mně něco stalo, že nevím, co to je, ale mně je strašně dobře a vím, že všechno, co se tady děje je OK.“ A já jsem jí na to řekla: „To jsi byla ty. To byla tvoje skutečná realita. Tělo ti na malou chvíli dokázalo podstoupit, abys to zahlédla.“ Tohle jste vy všichni. „A pamatuj si, nesmíš to chtít vrátit. A nesmíš to ani odmítat a děsit se, když to přijde. A ono to bude pomalounku přibývat. A pomalinku se dostaneš do stavu absolutní harmonie. Nebudeš umět nikomu ublížit. A nebude existovat nikdo, kdo by ublížil tobě, protože ty jsi vše. Jestliže se celé tvé Vědomí sjednotí, ty sama řídíš vše, aniž bys řídit chtěla.“

Když není ten, kdo by útočil na druhé lidské tělo na jakékoliv úrovni čakry, nesklidíte svoji negativní setbu, protože ona je pozitivní. Sklidíte jenom to, co jste zaseli. Takže ať si každý dělá, co chce. Nezapomeňte na to.

Organizátorka:

Máme tady jeden nádherný vstup. Marcelka Vaňková, nazýváme ji básnířkou z hor, vydala svou prvotinu, knihu: Motýlých křidel prach, když budete mít zájem, můžete si ji zakoupit vedle ve foyer.

A ona za doprovodu kytary vám přednese pár svých nádherných veršů. Krásný poslech vám přeji.

Potkala jsem vílu v noční košili,
vyšla si na louku trhat květiny.
Ranní rosa smáčí její nohy bosé,
po příchodu domů pije víno rosé.

Opilá, ne vínem, ale vůní louky,
když lehává v trávě, miluje své brouky, v hlavě.
V hlavě malé brouky, v bříše motýly,
ach, ležet s vílou v trávě aspoň na chvíli.

/Potlesk/

Čas, to nekonečno okamžiků,
všudypřítomných teď.
Nedá se uchopit, pochopit, ukrást ani zničit,
a přesto stále někomu chybí.

Čas, to moře nekonečných tiků,
kolem kterých otáčí se svět.
Nedá se natáhnout, nedá se zkrátit,
a přesto stále dotýká se lidí.

/Potlesk/

Když zadupeš srdce do hlíny, stejně tluče,
možná je smutné, však za chvíli vyrostě.
Vezme si sílu země, miluje potom ještě víc,
neumí nikomu ublížit, je všeobjímající a jemné.

Děkujeme těm,
co po srdcích nám šlapou.
Budeme láskou silnější,
nebudou pro nás ztrátou.

/Potlesk/

Dračí hlava otevřela chřtán,
plameny chrlí na boží chrám.
Jazyky zlé kamenné zdi olizují,
mizí kus historie, lidem dech se tají.

Však jak Fénix z popela vstane,
život zrodí se z černé tmy.
I láska v srdcích člověčích plane,
vrátí se zpátky zas naše sny.

Děkuji. /Potlesk/

Organizátorka:

Děkujeme. A nejde mi jinak, než poprosit Ivanku, protože tahle nádherná sbírka básní vyšla před čtrnácti dny a její krásné básně jsou inspirovány Duchem, a já bych touto cestou chtěla poprosit Ivanku, jestli by nám pokřtila tuto knihu.

Já bych k tomu chtěla ještě něco malého dodat. Chtěla bych vám říct, abyste si uvědomili a vážili si všeho, co přichází z úrovně múz. Člověk, kterého navštěvují múzy je nadán proto nějakým darem, umem, a nemá nic, co zasahování, není to léčitelství, jak jsme si teď říkali, naopak, je to přidání umírněnosti. Každé umění vám změkčuje ten život, ať je to malířství, sochařství anebo člověk, který píše básně nebo skládá hudbu. A je to proto, aby vám přinesl klid, který třeba v tom běžném životě postrádáte. A když si potřebujete odpočinout večer po práci, po těžkém dnu, kdy jste řešili spoustu věcí, které možná pro vás byly obtížné, využijte toho vzít si tuto knížku a přečíst si a nasát do sebe klid informací, které byly sděleny shůry, moc vám to přeji. A přeji knížce hodně štěstí a Marcelko tobě taky. Ať ti to pořád tak krásně básní. Hodně štěstí.
/Potlesk/

Organizátorka:

Poprosíme Ivanku, aby nám přečetla krátkou básničku výběrem. Děkujeme.

Tak jsem si otevřela namátkově..., a vypadá nádherně.

Srdce přetéká láskou,
chytám ji do cedníku,

protéká, je všude,
leze mi za nehty
i do morku kostí,
zaplavuje mě, celé já,
a to mi těla jásají
a láska teče, objímá,
a vše na zemi.

/Potlesk/

To jsem si vybrala správně, co? Tak jdeme dál:

Vítám tě, Ivanko, v Šumperku. Chtěla bych poprosit o zodpovězení otázky. Mám tři a půl letou dceru. Už půl roku si intenzivně a důkladně kouše nehty na rukou i nohou. Jak jí mohu pomoci. Děkuji. Zuzana.

Jé, já už tedy odpovím, my jsme to vyřešily ve frontě. Ale já odpovím, aby to věděli i ostatní lidé.

Tady je to projev obrovské nervozity. Něčeho, co to dítě, ten človíček, odmítá. A ta nervozita se projevuje tím, že on si najde nějakou mechanickou věc, kterou pak to tělo dělá: buď si okusuje nehty, nebo si třeba štípe kůžičku, tam jsou různé varianty. Zjistit trpělivě, co to dítě odmítá. Když je to takové malé dítě, něco tam bude. A pomalu, krok za krokem, ale chce to zase trpělivost. To zvládnete.

Dobrý den, Ivanko. Mám na vás pár otázek. Za prvé: je možné, aby se po nenávisti člověk do vás stejnou silou zamiloval?

Ano, i takové varianty existují. Já sama jsem něco podobného asi zažila, i když ten člověk ne že by mě nenáviděl, to ne, ale nesnášel mě. Bylo mi patnáct, to byl mladý muž, měl mě v oddílu na pionýrském táboře. Tenkrát jsem byla platonicky zamilovaná do jednoho kluka z jiné třídy. Znáte to - v deváté třídě, a tak se mi stýskalo, dlouho jsem ho neviděla, byla jsem daleko na táboře. A místo poledního klidu, kdy jsme měli být ve stanech zavření, jsem vylezla ven a sedla jsem k prázdnému ohništi. A tenhle klučina přišel, on byl starší než já, a říkal mi: „Copak řešíš?“ A já jsem mu začala povídat..., a během hodiny toho hovoru se ten člověk do mě zamiloval. Já vám to vysvětlím. On mě před tím považoval za tělo. To tělo mu nebylo moc sympatické, ale neznal moje nitro. Vaše nitro je vaše skutečnost, a pamatujte si, i kdybyste nebyli moc krásní tělem a jménem zjistí, co všechno obsahujete, to je skutečná láska.

Takže ano, je to možné. Ale teď záleží na tom, jaký děj je tam pro vás zapsaný.

Za druhé: v práci se mě kolegyně čas od času ptají, co mám s očima, jestli nenosím kontaktní čočky. Já na sobě nepozoruji nic. Mohou něco vidět?

Mně to připomíná mě, já nevím, jak mě vidíte vy, ale občas se mě lidé ptají, třeba na mě mluví a pak se začnou dívat tak jako dozadu: „Ty něco na mě vidíš, vid’?“ Já říkám: „Nevidím, vidím tebe. Šilhám nebo co?“ Oni říkají: „Ty koukáš někam za mě!“ Já to nedělám vědomě, to je jenom pocit těch lidí. Je pravda, že můj pohled je trochu jiný než váš. Ale věřte mi, já nevidím nic jiného kolem vás, nejsem bílým mágem a nemám to zapotřebí, ale mé oči jsou jiné. Tam kouká vlastně Vědomí páté dimenze, takže ono vidí jinak než běžně lidské oko, a to se vám také bude dít. Já cítím pouze rukama, když si na někoho sáhnu. A nemusím o tom těle nic vědět, pro mě jste vy moje vlastní Vědomí. A věřte mi, že to, co vaše tělo udělalo i třeba v tomto životě, a i třeba velmi dramatického, není vaše. A mě to absolutně nezajímá, bylo to dobré pro vaši zkušenost. A jenom vy se s tím musíte vypořádat tak, jak to je. Takže někdo bude třeba vás vidět jinak, možná, ale nedělejte si z toho hlavu. Hoďte to za hlavu. Já jsem na tom úplně stejně jako vy.

Ivanko, děkuji, že jste, už vím, že všechno je v nás. Děkuji.

Ty jo, vy jste jasnovidná. /Smích/ Ano, všechno je v nás. Výborně. Já jsem to řekla před chvílkou a teď je to tam napsané. Vy jste dokonalí.

Milá Ivanko, před rokem a čtyřmi měsíci mi zemřel syn. Dvacet devět let. Dodnes ho volám zpět k sobě. Jsem si vědoma toho, že bych neměla, ale nemohu si pomoci. Co mám dělat, ať máme oba dva klid.

Ano, já vím, je to těžké. Vaše tělo má paměť a dovolává se, ale nejste to vy. Musí vám to přestat vadit, i že to tělo volá, mějte s ním soucit. Jestliže to budete odmítat, aby volalo, tak to neustane, naopak, vy budete posilovat hmotné vědomí. Vy potřebujete žít dál. Uvědomte si, že tady máte žít pro ty, co tu zůstali. Vy vždycky máte žít pro ty, co tu jsou. Vaše skutečná realita je neměnná a je Duch. Jste Duchem, i když jste přikryti hmotným tělem. A jste Duchem, i když odložíte hmotné tělo. Naprosto stejné kvality. A teď se jedná o to, že když ta hmotná složka prožívá takové odpory, snaží se vás oddělit od toho mrtvého, tak on k vám nemůže. To tělo má křeč a nedostane se do vás vlastně ten Duch, kterým je ve skutečnosti také váš syn. Tam vám to tělo vlastně zobrazuje, že vám něco chybí. Ale ono to tak vůbec není. Když nebude odpor, nebude vám chybět váš syn, protože bude ve vás. A tuhle realitu těch přesýpacích hodin, a vlastně těch spojených nádob, potřebujete pochopit. Víte, většinou když odejde dřív vaše dítě, vaše vnouče, kamarádka, někdo mladý, kdo by tady mohl být ještě spousty let, tak vy to neberete jako přirozenou věc, než když zemře jako starý člověk, ale berete to samozřejmě dramaticky, je to normální, neumíte si to vysvětlit. Ale věřte mi, že z minulosti jste si tenhle osud vybrala z určitých důvodů. A vybrala jste si ho proto, abyste to v tomto životě zvládla. A jestliže někde takhle budete neustále odmítat odchody svých bližních, kteří podle vás měli odejít mnohem později, tak si zase další opakování prožijete. A je to nastaveno až do úplného přijetí. Žijte tak, je zbytečné se trápit, s tím nic neuděláte.

Když zemřel náš děda Adamec, tak se sešla celá rodina. A moje maminka tam seděla v obýváku a Lucinka začala vytahovat staré věci: „Já jsem se chtěla rozloučit s dědou, nebyli jsme ani na pohřbu...“ protože já jsem je nevzala, byly to malé děti. A moje

maminka moudře zvedla oči a říká té Lucince: „Lucinko, vždycky se s každým člověkem rozloučíš, když jsi s ním naposledy a když žije. A tak, jak se s ním rozloučíš, to v tobě přetrvává. A ty ses s dědou rozloučila dobře. Ale hlavně, uvědom si, já jsem brečela spousty let, že děda zemřel. A nebylo mi to nic platné. A já bych si vůbec nikdy nepřála, a to mi věř, protože tě mám ráda, až jednou zemřu, abys takhle plakala.“

Ani váš syn by si to nepřál. Nedělejte to, on to slyší a ví, že hmotná složka vámi vládne, a že vás samozřejmě obepíná, a ovlivňuje vás. Není to ucelenost, není to celek, jste tím pádem roztrženi.

Ivanko, co říkáte na rčení: na každou svini se vaří voda...

To je nádherné, ať na zabijačce, tak v našem životě. Ano, tady vlastně máte: to co zasejete, to sklídíte. Ano, ať žijí jelita a jitrnice...

Milá Ivanko, jaký význam má vůbec učení Duše. K čemu to té Duši je. Využije to nějak ve finále, bude součástí armády Bohů? Děkuji za odpověď. Jirka a Saša.

Aha, vy jste asi neslyšeli moje povídání. Tak já vám to vysvětlím. Vy jako božské Vědomí jste se na začátku třetí dimenze obalili hmotnou složkou. A stalo se to jenom tím, že zchladnul vesmír. Najednou se mohly vlastně atomy spojovat díky teplotě - a spojily se, a prvky se začaly navazovat - byly z nich sloučeniny, až se tady zkrátka zahustila planeta. A na té planetě se dlouho vyvíjel život až do této chvíle. A to Vědomí, které tam bylo pod tím ukryto, se potřebovalo dostat ve velkém množství jednotlivých dílů. Proto nejvíc jednotek, nejvíc rozmnožení, i jako lidé i jako zvířena i jako flóra, jsme tady ve všech jednotkách, které si dovedete představit, jsme v této době. Toto Vědomí se vstříkovalo postupně, abychom se rozmnožili, aby nás tady bylo hodně různých variant. To jsem vždycky vysvětlovala tak, abyste si představili, že ta planeta vypadala jako prázdná budova školy pro devět tříd. Nejdříve se zaplnila první třída. A zbytek, druhá až devátá třída zůstaly prázdné. Za nějaké období, dejme tomu školní rok, zase se narodila nějaká složka, zase se vstříklo Vědomí, takže postupně se škola zaplňovala. A dnes na konci třetí dimenze je škola plná. A dokonce už končí školní rok devátákům, pro které jsem přišla. Teď je nás tady nejvíc. Také inkarnace pro dnešního člověka je velice krátká, dřív jste se inkarnovali třeba po tisíci letech, po dvě stě padesáti letech..., a dneska tady můžete být zpátky třeba do roka, aby to bylo možné, takže ten proces je velice rychlý. A teď pozor, to první Vědomí se zase vplyne, ti, kteří pochopí, co říkám, nebudou tady mít armádu Bohů, vy totiž budete žít Jednotu. Já když se na vás dneska podívám, vidím sebe, ne mnoho lidí. Proto já sama k sobě se vždycky budu chovat hezky, a pozor, budu velmi přísná na hmotnou složku, která bude vám jako mému Vědomí škodit. To je stav, který musí pochopit všichni bílí mágové, že nemusí ustupovat zlu, ono totiž žádné zlo neexistuje. Přes lásku, kterou já prožiji tím, že nemám odpory k chování druhého člověka, já mu jen nastavím hranice, aby on se mnou měl tu zkušenost, že mu to nedovolím. A paradoxně on zažije stav, kdy bude vděčný, že jsem to udělala. On totiž neví, co to je, ale je to tím, že já na něho neútočím mými negativními emocemi. To je sjednocení. A do tohoto stavu vy se prožijete. Takže potom

tady bude žít kolonie jediného Boha. Tohle je realita 5D. V této kolonii jediného Boha se v 5D budete učit, že vaše Vědomí je i na jiných planetách. Vezměte si, že já se z 5D vrátila z velkého kruhu sem do menšího kruhu 3D za svým vlastním Vědomím, protože já jsem prošla časoprostorovou křivkou až do 5D, takže vím, že všechno pode mnou je moje vlastní Vědomí. Pozor, vaše vlastní Vědomí je i nahoře v té nejvyšší dimenzi. Jenže vy jste si ještě neprošli na té hmotě celou tu fázi té časoprostorové křivky, abyste si prožili všechny ty věci. K čemu by vám bylo, když byste tady nic nedělali, jenom byste byli Vědomí. Vy potřebujete žít, proto se to děje. A všechno, co uděláte druhému člověku se děje vám. To je informace, která je už stanovená dávno v Bibli, že se máte ke každému chovat jako sami k sobě, je to tak zamotané, zapatlané, aby to nebylo čitelné. Kolik miliard lidí to čte a četlo, a v minulosti to byly miliardy, sta miliardů lidí při vývoji planety, ale málokdo pochopil, že je to záležitostí útoků negativních emocí, takže rozdělení do ukončení 3D. A teď se dostáváme k tomu učení Duše. Vy si od začátku 3D do konce 3D rozdělíte tu inkarnaci. Vezměte si, že byste si oblékli těla, a teď byste žili eóny let v tom jednom těle, to byste vypadali příšerně. Buďte rádi, že se znova narodíte a zapomenete na ty všechny věci. To je dar zapomenout na to, co vám udělal, já nevím, třeba Karel IV., on byl tedy hodný, ale někomu určitě něco zakázal. Jsou věci, které zkrátka musíte zapomenout a začít s čistým štítem. Ono bude stačit, když se narodíte do rodiny, kde se budou dít dramata a znovu si ty samozřejmě podobné věci vybudujete, o nic nepřijdete. Vy zkrátka jenom v každém tom životě něco zase přijmete, zase nějakou situaci, zase nějaký počet lidí s určitým dějem. A tehdy, když odkládáte každé to inkarnační tělo, v každém dalším životě zjistíte, že jste si zase přičetli další kus Vědomí. Na konci třetí dimenze přijmete úplně všechno, totálně všechno pochopíte, ztratí se veškerí nepřátelé. Do té doby tam pořád nějaký jsou, to je to nepřijetí kousku Vědomí, které je obalené zdánlivě druhým lidským tělem s jiným jménem, ale je to vaše Vědomí v druhém lidském těle, které tam je. A vy potřebujete Vědomí každého člověka na planetě, každého zvířete, každé rostliny, a proto se sčítají zkušenosti v Duši. Jakmile tohle zažijete, jste vše. Do té doby si budete myslet, že se inkarnujete po jedné niti. A pak zjistíte, že jste hráli úplně všechno, že i vy jste hráli Krista, i vy jste hráli Hitlera. To je šok, co? I vy jste byli Stalinem, vy jste byli, já nevím: svatou Annou, vy jste byli vším. Vy jste Vědomí celé planety.

Ivanko, lupenka na patách u nohou a pod nehty. Co je špatně?

Pamatujte si, kůže je záležitostí vztahu k vám. Vy jste obaleni kůží, která vás odděluje od hmotného světa, dalšího samozřejmě, dalších lidí, dalších věcí, zvířat, rostlin. A jestliže se nemáte rádi, a ještě když je to na nohách, to je jednička jak když vyšije. Ano, pokud je to na nohách, pod nehty, je to vždycky jednička, i s kůží, tam to máte hodně silně, napravte vztah k sobě. Uvědomte si, že vy si ve 3D představujete, že vy jste tělo a vaše jméno - a druhá těla nejste vy. To vám nalhává ego. Vy nejste vaše tělo a jméno, jako nejsou druhá lidská těla a jména vaše. Ale jste Vědomí vašeho těla a jména a všech ostatních bytostí. Takže když budete útočit sami na sebe, nepřičtete si Vědomí svého těla, přestože je vaše. Vy máte sebe milovat stejně jako každého druhého člověka. To, co totiž dělá jeho oblečená složka se jménem, je iluze hmoty, která není jeho skutečnou realitou, jenom vám to vaše tělo nalhává.

Milá Ivanko, manžela mi odtahuje mladá žena, svobodná, používá intriky a manipulace, je jí jedno, že máme malou dcerku a spokojené manželství. Je s ním v pracovním styku. Jak se k tomu prosím postavit? A co nám to má oběma přinést? Děkuji za odpověď. Alena.

Tam je černá magie. A vy se černému mágovi můžete postavit úplně lehce. A teď to bude pro vás těžké - tím, že ji budete milovat. Pozor, láska není jakože zahoříte láskou k té ženě, ale že na ni nebudete útočit. Ona není špatná, ona je Vědomím, ale její ego chce vašeho muže, ale vy jí přece rozumíte, vám se také váš muž líbí, že. Rozumím té ženě. Je to pravda? Jasně. Já jí rozumím, já ho taky chci. Nebude vám to vadit, bude vám jedno, co činí, protože pozor, když ten děj dojde tak daleko, že by to skutečně prošlo, ona neví, že si to dělá sama sobě. A že bude mít muže, který už to jednou udělal a udělá to znovu... Ale k tomu nemusí dojít, když vy pochopíte princip. Nebudete se na ni zlobit, nebudete odmítat situaci, která se děje, protože vy jste si ji zvolila do vašeho osobního života. Oblékla jste si ji na sebe, máte ji v těle, a ona jako hmotná složka vám hraje divadlo tohoto světa, které potřebujete přijmout. Obrovský vděk. Až tímto „peklem“ projdete, nebudete se ohlížet, nebudete nenávidět, nebudete plakat, nebudete kritizovat, budete tou nejvzornější ženskou na světě pro svého muže, pak černá mážka utře nudli, nedostane nic. Ale jakmile budete běsnit, a pozor jenom v sobě, nemusíte to dát najevo, pak se to dít nebude. Tohle potřebujete zvládnout. Radujte se z toho, že máte krásné dítě, už jenom proto jste se setkala se svým mužem. A souciťte s ním, pro něj to bude také těžké. Také si to zvolil do života, a také je tam děj, ale pozor, děj už je hotový. Už je jasné, jak to dopadne, jestli to zvládnete - nebo ne. Vy tam máte jako plus i to, že v osudu máte dnešní přednášku a mou odpověď. To je také dobré.

Milá Ivanko, bolesti kloubů po zlomenině nohy, posun obratlů, nebo borelie, chlamydie i stěhovavá bolest kloubů po zlomenině.

Tam byl nějaký velký odpor, buď jste to měla na noze nebo na ruce, podle toho, kde to bylo. Jednička jsou nohy, čtyřka jsou ruce. Borelie, chlamydie - vždycky vás má něco zastavit, i stěhovavá bolest. Ano, tam jste někde zablokovaná, ale to já vám nemohu takhle říct, to bych si na vás musela sáhnout. A to trvá docela dost dlouho, takové jedno sezení dvě až tři hodiny, podle toho, co potřebujeme probrat. To jsou jenom obecné věci, které si k tomu najdete. Ano, stěhovavá bolest je tehdy, když máte místo páteře, která má být volným kanálem, takové ty buřtíky tam, kde jsou čakry zablokované. A ono se vám to tam stěhuje, ale hlavně to i odmítáte. Když odmítáte platbu, tak se ta bolest vlastně pohybuje různě po těle.

Ivanko, je mi šedesát tři roků a od mládí mám velmi suchou a citlivou pokožku. Zkoušela jsem různé krémy, emulze, které mi buď napíše kožní doktorka, nebo si je kupuji. Copak tělo se dá mazat, horší je to se suchou pokožkou na hlavě. To si každý den mazat nemůžu. Namažu si ji alespoň večer a příští den ráno si vlasy umyji, i přesto mě pokožka hlavy svědí z přesušení. Kůže je první čakra, tradiční čínská medicína říká, že kůže má spojitost s játry. Přes léto si musím dávat pozor na sluníčko, jinak chytnu alergii, vyrážku. Extrémně suchá pokožka mě trápí celý život, nemyslím

si, že se mi to v mých letech zlepší, ale kdybys mohla k tomuto něco říct, budu ráda a předem děkuji.

Zkuste si zajet k Mrtvému moři, vaše tělo nemá nějaké minerály. A Mrtvé moře obsahuje dvacet sedm minerálů.

Já jsem teď byla v Jeruzalémě, já jsem vlastně čerstvě nacucaná. To bylo úžasné. Vy stojíte na místě v Mrtvém moři, nehýbete se, pod vámi je obrovská hloubka, a vy se potopíte jenom po prsa. A pak jdete, vy jdete vodou a netopíte se. Když jsem to napsala mým holkám, dětem na WhatsApp, tak Lucka říká: „Já věděla, že s tím Ježíškem to byla nějaká kafka...“ Nádherné, nebo s Mojžíšem, chodili po vodě. Úžasné, úžasné, ale hlavně vy cítíte, jak je to tělo hladové. A zvlášť moje, už má šedesát... Je pravda, že my jsme to přetáhli. My jsme šli na takový ostrůvek, pozor, bílý, protože on je vlastně vysrážený z krystalické soli, a my jsme si mysleli, že je blízko, ono se to vždycky takhle zdá, když jdete tou vodou. Takže my jsme tam místo dvaceti minut, v pěti lidech, byli hodinu a půl, ale to už se mi motala hlava, protože vy nepijete, nemáte tam sebou v té vodě pití, takže to neřídíte, ale já jsem byla jako ožralá. Ale bylo to úžasné.

Vašemu tělu něco chybí, zkuste si tam zajet. Anebo, když na to nemáte, to se také může stát, tak si zkuste dělat koupele ze soli z Mrtvého moře, ta se tady dá sehnat, buď Dr. Nona nebo jsou tady k mání i jiné solné přípravky. Udělejte si silnější roztok na koupel, nebo můžete přidávat a svařovat otruby. V otrubách je obrovské množství minerálů a pozitivních látek, enzymů. Přidávejte si do to koupele a bude se to pomaličku, pomaličku zlepšovat. Něco vám určitě chybí, stoprocentně. A mějte se ráda i když máte suchou kůži. Věřte mi, ono to funguje, protože si měníte chemii těla. Tělo využívá všeho, co odmítáte, protože ono vám to podstrkuje a chce, aby vám ty problémy trvaly... Jakmile je přijmete, začne se chovat úplně jinak.

Ivanko, mám dceru, čtyřicet let. Je sedmnáct roků vdaná a má dvě děti. Velice špatně snáší, když její muž pije alkohol, má z toho žaludeční nervózu, sevře se jí žaludek a je jí špatně.

Ano, protože to odmítá. To je třetí čakra. Ta situace se jí nelíbí. Anebo nerespektuje to, že ten muž, to druhé tělo, to dělá.

Já se teď vrátím trošku někam jinam. Nedávno mi jedna kamarádka vyprávěla: „Ivi, já jsem celý život bojovala proti mému muži, protože chlastal, když šel do hospody. A teď jsem to nedávno, je to pár měsíců, vzdala. A teď se mi stalo, že ho posílám do hospody a on, mrcha, nechce. On zkrátka nechce odejít a já nemám klid.“ Já říkám: „Opovaž se zase běsnit, že nechce odejít.“ Bacha, vy si ty zkoušky pak házíte na sebe.

Děje se jí to proto, že v dětství prožívala u svého otce, že chodil domů opilý, křičel, dělal scény, zřejmě jeho chování odsoudila.

Ano, ona ho odsoudila, takže její děj pokračuje.

Teď mají jet s kamarády slavit, dcera by nejraději zůstala doma, ale zeť by to nepochopil. Ona není abstinent, také si dá nějaké víno, ale když vidí kohokoliv opilého, tak má tyhle stavy.

Víte co, vy nemáte nic ve vašem okolí posuzovat. Já půjdu na tu oslavu, trošku si dám, ale vždyť tam nemusím být, můžu si někde sednout na stranu nebo se jít projít, jsou různé varianty. Nechte je tam, ať si dělají, co chtějí. Vezmu děti, když jedou na oslavu, tak půjdu s nimi. Ať se to děje zkrátka. Vezměte si, když se člověk hodně opije, pak je mu špatně, přejte mu to... Vy potřebujete ten svět přijmout takový jaký je. Teprve tehdy se to začne měnit. A pozor, změna je, i když najednou dojde třeba i k rozchodu. Já vím, vy to odmítáte jako rozpad rodiny, ale takové varianty jsou, že dojdete k nějakému smírnému řešení, úplně jinému, ale vy se potřebujete naučit v tom vztahu to napřed přijmout. Když to znovu nepřijmete, pokračuje jiný vztah dramaticky naprosto stejně. Tohle jste si nastavili do svého osudu.

Já mám kamarádku, která v osmi letech jako dítě zažila obrovský šok. Její rodiče se rozvedli, řekli jí to, až když přišli z rozvodu, a s tím, že se s matkou stěhuje pryč. A ta matka začala pít. A ona jako dítě, třináctiletá, mnohokrát se sebrala a ujela za otcem. A tam byl zase jiný problém, on měl výbornou partnerku pro sebe, ale ona zase na ni žárlila jako na dítě. Takže ona tak lítala mezi nimi, ale nicméně s tím alkoholem se pak vypořádala až ve svých asi pětáctyřiceti letech, ona se seznámila později s mužem, když ta maminka zemřela. Ona se vdala v devatenácti letech, z internátu se už nikdy nevrátila domů, maminku se snažila mít ráda, ale pořád proti tomu alkoholismu tam samozřejmě v nitru bojovala, jak je to špatné. V pětatřiceti letech ovdověla, měla krásné manželství, manžel nepil, bylo všechno dobré, ale v osudu to měla. Za pár let potom jí přišel do života přítel. A ten přítel bydlel v Praze a jezdil od pátku do pondělí k nám na sever za ní. A ona mi najednou říká: „Hele, on ten Honza asi upíjí. Já na to mám nos. Já jsem si byla stoprocentně jistá. On nemá příznaky, že by byl namazaný, motal se, ale on určitě pije, já to cítím.“ On to dělal tak, že když byl sám v Praze od pondělí do toho pátku, člověk, když je sám, bacha, dejte si na to pozor, když žijete sami tak večer vám je smutno, tak si koupíte flašku. Někjaký čas vydržíte s jedním deci, pak jsou to dvě deci, pak už vypijete půl litru..., a už je to flaška za večer, a už v tom jedete. Ona to napřed zjišťovala tak, že on nějak divně mluvil do telefonu, když jí volal z té Prahy. Pak si začala dělat čárky na flašce u sebe v ledniče a zjistila, že on skutečně upíjí. A jednou, protože už byla zkušená, ona měla výklad tenkrát, tak už věděla, co má udělat. Ona věděla, že on si ctí a váží rodičů, tak toho využila jako páku. A řekla mu jednou večer když volal z té Prahy, cítila, že trošku blábolí, už si byla jistá, že trochu pije, tak mu řekla: „Honzo, já vím, o co jde. A jestli teď nepřestaneš, tak já půjdu a řeknu to tvým rodičům, protože vím, že ty bys je poslechl.“ On se toho bál jak čert kříže, to je takové to, že zatřesete tím druhým tělem. Ona by to samozřejmě asi neudělala, ale musela tu páku použít. Hele, a on se z toho dostal, kvůli strachu z těch rodičů. Dobré, ne? Zkrátka musí se vždycky využít všeho, abyste zkusili vystrašit ego a Vědomí to dokázalo.

Říkala jsem jí, ať se snaží nad to povznést, však když to s pitím přežene, bude mu celý den špatně. Dcera bohužel neposlouchá tvoje přednášky, nedokáže se s tím srovnat. Co jí můžu poradit? Děkuji moc za odpověď.

Já už jsem vlastně odpověděla. Ano, v tomhle máte pravdu. Ať mu je blbě: „Tobě je blbě. Jen se klidně napij, ti ještě přidám, dej si ještě panáka. Zítřka, až se zavřeš do pokoje, nebudu ti dávat obklady na hlavu.“ Já jsem se chovala slušně, ale bez niterného odporu. Tam jde o zkušenost toho těla. Vy mu ji musíte umožnit. Když budete bránit druhému člověku vedle vás, aby něco zažil, tak on se to nenaučí. Vy nebudete mít klid na trojce, protože se pak snažíte ovlivňovat věci svojí vůlí člověka, to nemůžete. Jen ať do toho jde, on si tu zkušenost odnese. Ano, nechte mu zkušenost, on pak rychleji pochopí, co mu chcete říct.

Chtěla bych se zeptat na svoji vnučku, je jí patnáct let. Byla vždy klidnější, dobře se učí, letos v únoru se u ní vystupňovaly psychické problémy. Začala mít fóbii z velkých prostor, později se v ní projevíly panické ataky. Je například vyvolaná u tabule, stojí před třídou, odpovídá učitelce na otázku a v poslední lavici se baví kluci, jí to vadí a dostane z toho ataku. Začne jí být špatně, začne se klepat...

Poslyšte, tady vidíte, že to pramení z odporu. Něco jí vadí. Potřebujete jí vysvětlit, a klidně si s ní sedněte, že zkrátka nemůže ovlivnit svět svou vůlí. Musí respektovat, že někdo třeba i když ona je zkoušená, se vzadu baví. Ať se baví, on dostane poznámku od učitele, ale mně jako žákovi, který je zkoušený, to může být naprosto jedno. Naopak, já budu ráda, že oni vyrušují, třeba zaberou pozornost paní učitelky, a ona přehlídne, že jsem něco kecla blbě... To taky může být varianta. Ale vidíte, to už je optimismus ve mně. Já už to všechno uvidím dobře, mně se takové věci dít nebudou. Vy potřebujete, aby všechno, co ji ruší, jí impregnovat tak, aby to přijala takové, jaké to je.

My jsme teď trochu řešili něco podobného, protože moje jediná vnučka se strašně stydí. Ona třeba umí matematiku, umí to vypočítat, ale když je vyzkoušená a přijde k tabuli, tak neřekne před těmi dětmi ani ň, protože na ni kouká svět. Ona se stydí. No tak jsem říkala: „Hele Frančí, tak víš ty co, vy teď chodíte zpívat karaoke, tak tam běž s těmi rodiči, zazpívej si také.“ Tak poprvé nezpívala, to jsme byli teď v Itálii, když zemřela moje maminka, odvezli mě tam na Velikonoce, ale když jsem přijela za týden, nahrávka už byla i s Frančí. Takže pomalu, trpělivě odbourávat ten stud, aby měla dobré známky z matematiky, všechno je navázané. Ona má možná také ten pocit, že se něco děje blbě. A vy musíte zjistit, co je pro ni to špatné. A pak jí vysvětlit, jak to má přijmout.

Ona to nedokáže zvládnout, už se bojí chodit do školy, stalo se jí to i doma, z ničeho nic začne z toho brečet. Dcera s ní byla na psychiatrii, ale nijak to nepomohlo. Doktorka nasadila slabá antidepresiva, stav se spíš horší, vnučka váží čtyřicet dva kilo, měří sto šedesát centimetrů, je dost hubená a po antidepresivech je jí špatně od žaludku. Ona se bojí, že tyto stavy na ni zase přijdou...

No, a to je základ. Když se bojím, že mi bude v budoucnosti zase blbě, tak už se blokuji. To je automatika. Proč? Ona tomu tělu má správně odpovědět: „Aha, nevím, co bude v budoucnosti, ale co bude bude.“ Je to tak? „Až to přijde, tak to vyřeším. To bych mohla koukat na miliony věcí, co se může stát.“ Ta vaše představivost...

Já jsem teď nedávno byla na takovém povídání, to vám musím vyprávět. Mezi lidmi, kteří mě nikdy neslyšeli - ze sto lidí mě tam znali čtyři. Pozval mě tam jeden starý pan jogín. A já, když jsem byla u nich na snídani, on seděl vedle mě, a teď najednou říká: „Představa, to je to nejdůležitější v józe!“ Já teď nemohla mluvit, říkám si: „O čem já těm lidem budu povídat!? No uvidíme, třeba to půjde.“ Představte si, ono to šlo. Oni byli úžasní a rozuměli mi úplně všechno. A v době, kdy já měla říct, že představy ne, ten starý pán usnul. To bylo tak geniální, to bylo fakt úplně úžasné. Ano, měla jsem to říct.

Slyšela jsem o léčbě těchto stavů hypnózou, kdy se rozebírají pocity a stavy. Co si o tom myslíš, může hypnóza pomoci? Děkuji za odpověď.

Ne. Pamatujte si, hypnóza je nahraný děj v minulosti vašeho těla. A to už se stalo. To je něco podobného jako konstelace, proboha. Vy nemůžete něco přepsat. To pomáhalo ve 3D éře, ale my už jsme se s planetou posunuli za. Vy potřebujete vaši vnučku naučit přijímat svůj život takový, jaký je - a to je tedy docela fuška. Ale víte, čím nejvíc to toho člověka naučíte? Vlastním příkladem a vlastním optimismem, častou komunikací, povídáním si s ní. Rozveselit ji, to je obrovská zbraň, kterou máte v ruce. Já jsem vlastně nikdy nepoužívala nic jiného než humor a žert, že jsem najednou píchla do té bubliny toho druhého člověka, která vlastně obsahovala ty pesimismy a všechny věci, které on viděl špatně. To jediné zabírá. Bude to hodně náročné, ale dokážete to, minimálně zlepšit. A nebojte se o ni. Nebojte se o ni, bude jak bude, ani vy nevyhlížejte do budoucnosti.

Ivanko, prosím tě, můžeš nám ještě jednou vysvětlit, co je to Bůh. Děkujeme.

To jste vy. To jsme my všichni. A pozor, Bůh přesahuje i hmotu, je to celý vesmír. Je to zkrátka Vědomí celého vesmíru. Ale on je větší, než vy si představujete. Nepředstavujte si. Jsme to zkrátka my. Akorát ve 3D, to znamená v začátku vesmíru, kdy se zrodí, je to trošičku jinak. Vy nevíte, co to je, ale děj je nastaven. A dívejte se, teď vám ukážu, jak je to geniální. Vesmír je vlastně podle stejného principu, jako se rodí dítě. Když je Velký třesk, tak se vytvoří Vesmír. A v okamžiku Velkého třesku máte celý vývoj Vesmíru ve všech hmotných složkách až do konce, kde se zastaví v míře svého bodu B, a pak se zhrouť, protože i ten Vesmír obsahuje hmotnou složku. A je těch hmotných složek hodně, jsou to všechny planety, které tam v tom období proběhnou - jejich vznik a potom následný zánik. To samé se děje u lidského jedince. Velký třesk je, když se oplodní vajíčko spermií. V okamžiku oplodnění vajíčka spermií se rozvine děj do bodu B. A na časoprostorové křivce ten člověk plyne s tou planetou. Jak postupuje čas, on dojde do míry té hranice toho zborcení se a odložení těla. Ten, kdo totiž projde obdobím 3D celý a stane se Bohem, tak už pak nemusí vědět, co bude dál. Vy znáte princip. A ten je stejný a je nekonečný, ale pod ním je trvalé a nekonečné, obrovské Vědomí Boha, kterým jste vždycky byli. Jen abyste něco prožívali, máte děj nastaven. Teď už končíte ve 3D, kde jsou dramata, a nastává čas, kdy si oddechnete, hmota lehne a bude vám sloužit, věčně.

Ivanko, prosím tě, co znamená, když tři a půlleté děvčátko trpí chronickým zaléháním oušek na základě toho, že se jí tvoří za bubínkem nějaký sekret. Jednou je to lepší, a z toho zase neslyší vůbec. Děkuji.

Podívejte se, co se děje v rodině, jestli něco nechce slyšet. Takhle malé dítě je svázáno s dějem nejbližších. Hlavně matka versus otec, někdy bývají děti. Také jsem prožívala velmi dramatické manželství, když byly děti malé, a moje děti měly neustále píchané uši. Tomu nezabráníte, ten děj je nastavený, protože to dítě je Bůh, on je i v matce i v otci. A když jedna složka někde něco prožívá dramaticky a dítě to nechce slyšet, vlastně ví, co se tam odehrává, že je tam trhání. Takže tam se odehrává stav, kdy ta komunikační čakra, což je pětka, bývá oslabená - a to bývá pak dramatické. Nebo třeba nechce poslouchat, tam se nemusí odehrávat nic mezi rodiči, ale dítě prostě nechce poslouchat to, co se od něj vyžaduje, tam jsou různé varianty, ale týká se to skutečně uší.

Krásné odpoledne, paní Ivanko, chci se vás s dovolením zeptat na několik otázek. Za prvé: přijala byste pozvání do pořadu Jaroslava Duška? A jak vnímáte Jaroslava Duška a jeho Čtyři dohody.

Já ho mám ráda, i když ho moc neznám. Já vám budu vyprávět můj příběh s ním. Já si myslím, že jsem ho na veřejnosti nikdy nevyprávěla. Víte, já miluji lidi, kteří mají humor. On se tedy taky narodil třicátého dubna jako já, akorát je o dva roky mladší, my spolu máme takovou tu lajnu. On tedy přišel pro širokou veřejnost, kdy jim ukazuje na těch všech příbězích, a je to nastudováno podle starých toltéckých knih, jaké nesmysly dělají. Mnoho lidí si odnese tyhle věci.

A představte si, to už jsem vám vyprávěla, druhého ledna roku 2011 jsem byla Nadjá konečně už přepólována, tenkrát v Hypernově, jak mě odvezla sanitka, jak mi ruka andělská vytáhla vlastně tu zástrčku ze srdce, a pak mi ji strčili nahoru, a v té době já jsem se třásla, klepala jsem se, to vypadalo že umírám. A teď davy lidí, moje vnučka mi seděla za hlavou, já jsem se klepala a říkám jí: „Francí, nebojíš se? Mně nic není, neboj.“ A ona: „Ne, babi, dobrý...“ a hladila mě po hlavě. Načež moje dcera říká: „Ale, mami, já musím odběhnout.“ Já říkám: „Běž, dostuj lidské povinnosti.“ Tak ona běžela, zavolala sanitu, přišla paní z ochranky v černém a stála a brečela. A já říkám Pětě: „Prosím, řekni té paní, že mi je dobře!“ /Ivanka se směje/ Protože já věděla, že mně je dobře jako Vědomí, že jen tělo ještě to nemá. Tohle se stalo druhého ledna 2011, a já už v červnu jsem byla vytažená na veřejnost, a už jsem mohla přednášet z té mé horní desáté čakry.

Takže jedenáctého, nebo dvanáctého listopadu 2010 jsem dostala od mé kamarádky Evičky Šeflové lístek na Duška. Šlo nás tam asi dvanáct děvčat. Seděla jsem v sedmé řadě, sedmé sedadlo. A pozor, bylo narvané divadlo, totálně narvané divadlo. A já jsem věděla, že tam jdu z nějakého důvodu. A že ten důvod bude důležitý. Hele, já měla tak neuvěřitelný prožitek, já jsem tam celou dobu na něho třeštila oči, protože on říkal věci, které já jsem věděla. Ale já jsem věděla, že já stojím na jevišti - já jsem byla on - a já jsem se vůbec nestyděla před tím obrovským davem, před tím naplněným divadlem, kdy i ty portály byly plné, mnohem větší sál, než je tady. A já mluvila, ale mluvila jsem desetkrát víc než on, neměla jsem to nastudované.

Víte, jako dítě jsem byla hrozně stydlivá v tom smyslu, mluvit před veřejností. Já jsem v osmnácti letech v Ústí měla jednou pronést nějakou větu na veliké celoškolské schůzi SSM, já si nepamatuji ani hovno, já jsem tam něco mluvila, pak jsem se ptala, jestli jsem to řekla správně, oni řekli, že ano, ale já to vůbec nevím. Bušilo mi srdce, v uších jak to šumělo - to srdce, nevěděla jsem vůbec nic...

A tam na Duškovi jsem pochopila, že se nemusím ničeho bát, byla jsem už připravená. A vzápětí, za měsíc a půl, mě přepólovali - a pak už to tedy jelo. Už se to připravovalo. A je pravda, že já ho nesleduji.

Ale kdysi dávno mi přišli do ruky jiní Toltéci. A to byla docela vývojová darda, kterou jsem si musela prozkoušet. Toltéci měli dvě větve. Jedna byli černí mágové, takzvaní čarodějové. Kdysi dávno o tom psal knihy Castaneda, jestli si pamatujete, bylo jich asi dvanáct dílů. A to jsem věděla, že tohle ne, nikdy. Takže já ty Toltéky tak jakoby odsunula, i tu jejich plusovou větev, ale věděla jsem, o čem to je. Ale tohle samozřejmě mělo hodně civilizací, i v každé době, vy jste tedy prožili úplně všechno to, co bylo na planetě. Třeba vy se dneska koukáte na Atlantidu jako na obrovsky vysoký stupeň. Ano, oni měli vysoký stupeň civilizace. Přesto vývojově lidé, jako jednotlivci, se pohybovali v rozmezí černé a bílé magie. A ta černá a bílá magie mezi sebou bojovala - a proto zanikli. Takže vy jste dneska víc, přestože ta civilizace vypadá dramaticky. Vy jste dneska na vyšší úrovni, než byly vlastně bytosti v Atlantidě, i když vám je to předkládáno jako ušlechtilost. Tak to není. Ale pozor, ten svět má ještě nějaké drobnosti, protože planeta, na které jste se pohybovali, ještě nikdy před tím nevyšla ze 3D - až teď.

Třeba Mayové měli obrovsky vospělou civilizaci. A každá civilizace sem přinesla něco dobrého. Vezměte si, že Mayové sem přinesli vospělou matematiku, která vám dovedla vypočítat, což byl plus, že vlastně se na konci roku 2012 nebo do března 2013 změnil svět, že zanikne starý svět. Ale to nebylo myšleno tak, jako to lidi brali - jako katastrofu, chystali jste si doma zásoby a pitnou vodu... A já vám říkala, že to je krávočina. A vy jste mi nevěřili. Někteří ano, někteří ne. Ano, on totiž zaniknul, ale ve smyslu, že je úplně jiný. Mayové uměli vypočítat délku třetí dimenze. A věřte mi, že jde vypočítat i pátá, sedmá, devátá, jedenáctá... Ty dimenze mezi jsou strašně krátké, to je jako teď, máme čtvrtou.

Takže na Duška půjdu, budu se s ním bavit, ale myslím si, že by mě asi nepozval. On tam bude mít ještě hosty, kteří se týkají bílé magie. Možná, že se o mě ani nikdy nedozví, nevím, nemusí to být pravda. Ale můj předpoklad je, že vy, kteří posloucháte Adamcovou, těch lidí tedy přibývá, to je pravda, že tohle ale nemůže vědět široká veřejnost, Tohle je k nepochopení pro obrovskou širokou masu. To znamená, že on tam přišel pro posun. Celá planeta se posunuje, jestliže se posunuje jedna složka, Vědomí musí zákonitě za ní táhnout další vyučovací složky. Takže tady se jedná o to, že on přišel těm lidem ukázat lidi, kteří pracují hodně s bílou magií. Tam je hodně lidí, kteří ještě dělají různě nějaké čáry máry, a i jinak věci. Víte, nedávno jsem slyšela třeba takový jeden úryvek: „Nelze vyhodit myšlenku...“ To je vaše vůle člověka, že ji nechcete, to je odpor jak prase. Takže tam ještě musí ti lidé nastřádat nějaké zkušenosti. Něco samozřejmě pro mě pravda je, něco není, ale uznávám jeho práci, je úžasný, učí

konečně lidi trošku optimismu a nepřivlastňovat si to tělo a nebát se. Má to načerpané z Toltéků. Toltékové byli vědomí také v jedné té větvi, v té plusové samozřejmě, takže je to správné. Ale nemyslím si, že to pozvání přijde. A kdyby přišlo, tak bych já ho zvážila, zda ho přijmu, anebo nepřijmu.

Za druhé: říká vám něco floatační vana, napsáno v knize Písky času, Karel Kubeca, nebo je to jen autorova fantazie?

Nevím, co to je. Já ani - jak jsem četla třeba v tom dopise od té Italky, tak já z těch lidí, o kterých psala nikoho neznám, já jsem obyčejný člověk. Nedávno mi jeden známý řekl: „No, ale ty teď nemůžeš prodat ten dům v Teplicích, ty jsi zvyklá na velké město.“ Já říkám: „Ale co to povídáš. Já sice celý život žiji v Teplicích, to je město, které má sto tisíc obyvatel, ale já jsem dvacet pět let žila ve sklepě. Vždycky jsem vylezla, vzala jsem otisky, a zalezla do sklepa.“ A mně třeba lidi říkali, jestli nevím, kde je ta a ta restaurace, že jsem se přece narodila v Teplicích... Ale já nevím, kde je jaká restaurace, já jsem nechodila nikdy po Teplicích, mně to nic neříkalo. Ano, Teplice jsou krásné, mají krásné parky, jsou tam krásná místa, ale já jsem se v nich pohybovala velmi málo. A také jsem se narodila v ulici, kterou končí Teplice, pak už jsou pole, je to výjezd z Teplic. Takže já jsem tam žila jako na venkově, my jsme si tam v hájku udělali skokanský můstek ze sněhu, postříkali jsme si ulici, a pak jsme tam bruslili... Já můžu žít kdekoliv. V obrovském davu, ten mě nebude rušit, budu tam taky sama se sebou - s vámi. A budu žít v samotě a nebudu sama, i tam budu s vámi, mně je naprosto jedno, kde budu žít, jsem vždycky sjednocená.

Jsou to tři roky, co nám odešel syn při motonehodě. Stalo se, že syn říkal: „Kdybych měl být vážně nemocný nebo měl zemřít, chtěl bych se raději rozbít na motorce...“

Mohl to vědět nebo cítit, že se tak opravdu stane? Z vašich přednášek vím, že nic není náhoda.

Ano. Já jsem kdysi vyprávěla příběh jedněch mých známých s kterými jsem se seznámila, kterým se také zabil syn ve svých devětadvaceti letech na motorce. Jedna paní, která mě poslouchala je doporučila ke mně. A oni přišli a měli tři otázky ještě než jsem jim začala povídat a vyprávět věci, protože tam byly momenty, které oni si uvědomili, až když ten chlapec zemřel. První moment byl, že tomu tatínkovi se stalo rok předem, že třikrát po sobě viděl v noci stříh, který si uvědomil až když ho viděl v reálu. Když ten chlapec zemřel, tak se šli podívat a identifikovat tělo do márnice. A jak se odklápělo víko, tak on si uvědomil, že tenhle moment viděl předtím během toho roku po nocích třikrát. Ano, zahlédl budoucnost, ale on se vždycky tak jako otrásl: „To je nějaká blbost, co jsem to zahlédl...“ Tělo to zapomělo a Vědomí to předpokládalo. Za druhé, ten chlapec měl kamaráda, v tu dobu s žádnou dívkou nechodil, a oni milovali muziku. A je taková písnička, kde se zpívá, že se loučím se světem a nesmutněte, žil jsem rád..., a ten chlapec říkal tomu kamarádovi: „Prosím tě, kdyby se mi stalo, že bych se zabil, tak prosím tě řekni našim, že tuhle písničku mi mají zahrát.“ A když se to stalo, protože on si půjčil od toho kamaráda motorku na které se zabil, tak on druhý den volal

rodičům, že má flešku s nahrávkou, kterou chce mít jejich syn na pohřbu. A pak si ještě vzpomněli, že když syn naposledy odcházel, tak stáli oni dva a jeho sestra (měli dvě děti), a že najednou v té předsíni byl takový zvláštní studený závan... Otec říkal, že na malou chvíli věděl, pak to věděla i jeho žena, ještě dřív, než se dozvěděli, že se vidí naposledy..., a že to bylo tak zvláštní... Ano, vy smíte někdy dopředu zahlédnout děj. Ano, je to vždycky dramatické, ale musíte uznat, když se podíváte zpátky do času, že díky této události jste udělali největší progres za celý svůj život.

Nepotřebujete trpět ve 3D. Vy se totiž připravujete na Božství, kterým jste. Život po životě se zvyšuje odolnost vašeho hmotného těla, aby unesla energii Boha, kterým jste. Vysvětlovala jsem vám na základních přednáškách, že kdyby kdokoli měl moji energii, jenom trošku nižší, o milimetr, tak by dostal mrtvici, to unese pouze moje tělo. A každé vaše tělo má svoji míru, kterou nese při vývoji. Proto se vám někdy bude stávat, až se teď budete vyvíjet a bude se vám otevírat třetí oko, že vám někdy bude špatně. Proším vás, přijměte to. Většinou bolí čelo. Obrovsky vás bude bolet čelo, když se otevírá třetí oko, někdy bolí i hlava, někdy za očima, ty stavy jsou někdy velmi náročné. Ten proces je velmi zdlouhavý a těžký.

Hudební přestávka: varhany se zpěvem

Už vím, čím budu v příštím životě: varhaníkem. Až mám husí kůži, to bylo tak krásné...

Moje poslední otázka. Až já odejdu z toho světa, poznám syna mezi ostatními?

Víte, ono je to trošičku jinak, já vám vysvětlím princip. Vy všichni jste jeden Duch. A jste si blízcí, jste si obrovsky blízcí, navracíte se do procesů, které jste opustili. A tehdy, kdy vy žijete s určitými postavami v tom svém ději osudu a řešíte podobné problémy, tak se většinou opakují, že se vrátíte ve sledu, který následuje. Nemusíte se poznat, netužte po tom. Věci, které prožijete v tom kterém životě, se odloží, a vyřeší se v tom životě. Ty, které se nevyřeší, tak se opakují. A je to vlastně jedno. Vy totiž na konci – a už jsme dneska o tom mluvili – zažijete stav, kdy se sjednotí Duše právě v tom celém inkarnačním procesu ve svých zkušenostech do sta procent - a tehdy pochopíte, že i vy jste byla vašim synem. Protože jeho skutečná realita je Vědomí - vaše vlastní.

Vysvětlovala jsem vám, že já o nikoho nemohu přijít. Teď, když mi zemřela maminka a kdokoliv jiný v mém v životě zemřel, nikdy jsem o něj nepřišla. Za prvé za svého života jsem k tomu člověku vždycky měla takový vztah, že jsem na něj neútočila ať dělal co dělal, učili jsme se spolu. Ano. Spíš ten člověk si na mě trošku vylámal zuby a změnil se samozřejmě, to už si musíte zažít sami, ale nikdy jsem nedonutila moji hmotu, aby mě neposlouchala. Ona mě vždy poslouchala v tom, že jsem nepřijala její odpory. A tehdy jsem nedovolila, aby děj, který dělalo druhé tělo mě tak strhl, abych roztrhla naše Vědomí.

Vy máte vnímat, že ten člověk, který dělá obrovské egoismy, za to nemůže, má zkrátka ještě silné tělo a neumí odolat svým myšlenkám... Je tam jenom soucit. On pak trpí, on si bude sklízet to, co zasel. Jestliže já přijmu všechno, co jsem s ním zažila, tak jak jsem zažila k mému dobru, a budete to tak vnímat, tehdy neútočíte na ty postavy ve svém

osudu negativními emocemi a nemůžete se od nich odtrhnout. A tehdy vás nepostihne iluze duálního světa, zůstáváte i tady ve vnějším světě jako jedinec, který žije v Duchu. A když odložíte toto tělo, zůstáváte i Duchem všech ostatních. Ale hlavně zjistíte v tomto stavu, že jste hráli všechny role. Vaše Vědomí vašeho těla a Vědomí vašeho syna je jedno a totéž. Duální svět je rozdělený do různých kategorií. Tady si ještě myslíte, že se setkáváte a toužíte po sobě, ale stav 5D je naprosto jiný. A vy k němu všichni jednou dojdete.

***Ted' mu jenom vzkazuji: „Sním o tom, že tě zase obejmu a ucítím teplo tvého těla. Podívám se do tvých pomněnkových očí a uslyším tvůj hlas.“
Děkuji. Blanka.***

Ano, Blaničko, já vím, ale ještě tady trpíte. Tím vzkazem trpíte, tím se od něj oddělujete. Až pochopíte princip a zůstane ticho ve vašem těle a budete přijímat věci takové, jaké jsou a radovat se z toho, že jste směli spolu ten čas tím tunelem projít - společný, co vám byl nastaven - zjistíte, že to byla vůle vás obou. Amen.

A tady jsou ještě další otázky:

Milá Ivanko, ráda bych se zeptala na otázku, která se týká útulků pro kočky. Na facebooku sleduji a sdílím příspěvky z kočičího domova Sluníčko, kde odchyťávají a pomáhají nemocným a zdemolovaným kočkám, které nemají domov. Dvounozí odvádějí nádhernou práci, kdy kočky mají okamžité veterinární ošetření, operace, následně kolikrát zdlouhavé léčení, převazy..., někdy musím hodně zhluboka dýchat, když vidím, jak moc jsou jejich tělíčka zdemolovaná. V takových chvílích se pevně držím vašich slov, Ivanko, která jste mi před pár lety napsala: „I zvířátka si musí projít jak utrpením, tak blaženostmi, a i ony mají osud hotový.“ Otázka: manžel vidí tohle pomáhání jako přílišné zasahování člověka vůči přírodě, tudíž bílá magie. Můžete, Ivanko, k tomu prosím něco říct? Podotýkám, že kočky, jejichž stav je stabilizovaný, mají velkou šanci na nový domov s milujícími páníčky. Děkuji. Dana.

Podívejte se, vy můžete pomáhat komukoliv, jakémukoliv zvířeti i jakémukoliv člověku. Pozor, ale jenom do té míry, kdy uvidíte, že toho člověka to nedemoluje. Později, až se sjednotíte, tak budete vědět, komu podat pomocnou ruku, ve smyslu pomoci v tom hmotném světě, a zda to bude pomoc anebo ne - a obráceně. Uvědomte si, že když budete násilím - a to nemají tu míru bílí mágové, budou pomáhat třeba člověku a dají mu úplně všechno, svou poslední košili, to je přehnané. Pak jste stejným členem, který pak nemá co na sebe, to už je přehnané. A zjistíte, že ten člověk to pak třeba propije nebo to probendí jiným způsobem. Až budete sjednoceni, budete vědět komu říct ano, a komu ne.

Tady u těch zvířat, která jsou bezbranná, to jsou ještě složky bezbranné, můžete udělat cokoli, jakoukoli pomoc. Nebude to bílá magie, pokud se tím nebudete za prvé trápit. Jestliže můžu a moje tělo jde kolem zvířete, které potřebuje pomoc a já mu mohu pomoci, tak mu ráda pomůžu. A pokud mám peníze, mohu třeba koupit léky, koupit

obvazivo, koupit cokoliv, abych měl jistotu, že se tohle třeba nezneužije jiným způsobem. To můžete, tohle bílá magie není. Bílá magie je hlavně v tom mezilidském světě, kdy jde o léčení, zasahování do karmy. Snažit se změnit vůlí člověka osud někoho, to nejde. To nejde. Spoustu lidí najde své odpovědi a svoji realitu, až když prožije nějaké veliké drama, včetně úmrtí. Včetně třeba ztráty veškerého majetku a velmi dramatických dějů. A zachraňování ve smyslu: teď já..., pozor, a to je vyvolenost, to se týká i černé a bílé magie.

Já jsem kdysi dostala do ruky nějaký spis, kde byl popisovaný život Adolfa Hitlera. Jestli jste ho někdy četli, budete to vědět. Tady krásně uvidíte, jak má jedinec v sobě nastavený program života. I vy sami, mezi vámi, najdete odpovědi, že jste tohle zahlédli, abyste se do něčeho pustili. Hitler se narodil v Rakousku a měl velmi agresivního, ale hodně agresivního otce, který ho velice trestal a byl velmi přísný. Ta agresivita v něm samozřejmě narůstala, protože to odsoudil. A později, když odešel do Německa, začal se angažovat v zakládající straně NSDAP. A jednou, když měli schůzi v nějaké hospodě, tak nějakí jiní lidé, kteří tam byli přítomni a kteří nesouhlasili s těmi názory, se dostali do sporu a došlo k obrovské rvačce. A oni toho Ádu strašně zbili. Ale až tak, že skutečně ležel s kapačkami a dlouho byl v bezvědomí. Jednou v noci, když už se z toho trošku začínal probírat, probouzel se, tak měl najednou vhléd, že on je tím vyvoleným, kdo zachrání Německo. To nebyl jeho nápad, toho tělíčka, které tam leželo, toho Vědomí, které podleгло... To bylo zkrátka napsané, historie celého světa je takhle napsaná. A ovládat svět vůlí, tak jak to činil on, bylo černou magií, on ji také dělal.

Fáze bílé magie jsou, že budu zachraňovat lidi. Nedávno jsme tady povídali o pánovi, byl to Němec, také léčil lidi, já si teď nevzpomenu na jméno. A spousta lidí ještě dneska čte jeho spisy a mají pocit, že byl vyvolený. Ne. Ten člověk zemřel za velkých bolestí, když později otevřeli jeho tělo, zjistili, že měl úplně zuhelnatělé plíce a srdce, jak ta obrovská Boží energie procházela přes jeho tělo. Musel trpět jako zvíře. Jsou věci, které musíte pochopit. Vy sami jste Božstvím a zůstanete zdraví jedině tehdy, když vás nepřeválcuje hmota vašeho jména a nevnutí vám odpory, nebudete potřebovat ani lékaře, ani léčitele. Je to vývojová fáze, abyste pochopili, že nějaký Bůh vůbec existuje.

Takže prosím vás, klidně pomáhejte kočičkám, když na to máte za prvé: sílu morální, a za druhé: peníze. Ale zase to nepřehněte, ve všem si najděte zlatou střední cestu.

Milá Ivankooo, možná to už mám za pár a tak mi egouš našeptává, planeta Země je od března 2013 v 5D, je rok 2019, a možná už za chvíli nebude v 5D jenom planeta, ale i jedinci, co už mají zvládnuté všechny čakry. Bude to dělení zrna od plev. Vždyť jsme všichni boží, dokonalí, přesně tak jak jsme. A jak to tedy je, když člověk odloží ještě před touto apokalypsou, může se Vědomí v jiném kabátku narodit na tuto planetu 5D, nebo poříčí rovnou na 3D planetu za námi, když dojde xy životů, až pak bude mít nárok? Ivanko, mám tě moc ráda a vás děcka všechny taky. Zdenka.

P.S.: Kdyby sis přeci jenom sáhla, může mi to ještě více přitížit, protože bych to už asi nezvládla, ale myslím si, že vím, kde mám ten zápis jako prase. Jenom jsem si to chtěla utvrdit.

Dobře. Poslouchejte: ano, planeta přeletěla jakoby do éry 5D, což je brána 4D v březnu 2013. A ta 4D brána, která už náleží k té komnatě 5D, trvá nějaký čas. Ono to bude asi tak zhruba do roku 2025. A v této časoprostorové křivce, tak jak ta planeta letí, jsou tu dva typy lidí. Jedni, kteří se vůbec nedostanou k tomu, aby vůbec na to přišli, těch bude drtivá většina. A pak tady bude ještě i skupina lidí, která už nějakým způsobem jakoby něco načerpá, ale ještě hmota těla neutichne, a ti můžou umřít anebo nemusí, a pozor, i když to tělo zemře a ještě bude mít nějaký prográmk, zůstává v té zóně 3D, protože vy si potvrzujete Vědomí Boha v určité dimenzi. To je vždycky tak. Pokud byste patřili do 5D a už vám fakt bylo všechno šumafuk, pozor, je šumafuk a šumafuk..., bacha, to není jednoduché. To by bylo jednoduché se na všechno vy..., to nejde. To nejde. Vy tam musíte najít tu správnou míru a tu si skutečně každý sám najde. Takže ten potom bude pokračovat. Ale i ten člověk může dnes tady zemřít a narodí se na 5D, rozumíte mi? Třeba dobrým příkladem, byli manželé Tomášovi, ono to je malinko jiné, ale dá se říct, že to tak je. Poslední učitelé přede mnou, vy víte, že navazuji na manžele Tomášovi, i když zdánlivě to tak nevypadá, mluvím o něčem jiném; oni meditovali, já vám říkám, že to tak není; ale vy jste lidé, kteří jimi byli hodně proškoleni a spoustu vás k Tomášovým chodilo. Ano, navazuji. A jsou to lidé, kteří dosáhli meditační cestou v době, kdy na planetě to šlo, protože pan doktor Tomáš zemřel tuším v roce 2001, Míla 1998, teď to přesně nevím, ale oni dosáhli takzvaného osvícení v éře 3D. A teď jsme u otázky, která tady dneska zazněla. V éře 3D se říkalo, že už se tady nenarodíte. Ano, pro 3D to byla pravda, protože tam se jedná o dimenzi. Rozumíte mi? Tito lidé si mysleli, že už se nemusí narodit. Ano, ale nemusí se narodit jenom na planetě 3D. Pro ně to byla pravda, ukončení a dosažení cíle existence, která tady byla nastavena do změny na stav Boha, takže oni se teď mohli narodit na 5D planetě. Ale pozor, mohli se narodit na naší, nebo na nějaké jiné. To už je zase jiná otázka. Ale jsou v 5D a rodí se dál, ano. Ale vidíte, ve 3D to byla pravda 3D, že už se nenarodí. A pozor, je to tu proto takhle nastaveno, aby bílí a černí mágové tomu ještě věřili, aby ještě usilovali... Je to jejich pravda. A vy jim to nesmíte vzít. Proto nemáte nikoho přesvědčovat, s nikým se dohadovat. Ale teď půjdeme dál. Planeta letěla dál a dál, přišel rok 2013, takže vidíte, i kdyby se narodili na tuto planetu, tak ta planeta doletěla a oni se tedy inkarnují na tu samou planetu, ale už nejsou v zóně 3D, jsou v jiné zóně. Tohle je ta realita, kterou vy tady vnímáte jinou. To jsou ty jiné fyzikální vlastnosti, o kterých já jsem mluvila. Takže tyhle stavy se dějí mezi jednotlivými dimenzemi, kdy vždycky takhle úplně něco odloží hmotná složka, aby se to Vědomí osvobodilo o další kus - a toho odkládání je velmi mnoho. Ale na konci jste původním stejným plným Bohem, který prožil celou časoprostorovou křivku od začátku stvoření hmoty až na konec všech dimenzí. Hele, a něco se děje, je to přece super - jinak byste jenom civěli do tmy, nic by se nedělo.

Naše milá paní učitelko Ivanko, zajímalo by mě, jak vnímáš naše školství a výchovu dětí v současné době. Děkuji za odpověď. S láskou Aša .

No přece dobře, ne? Aši, já si myslím, že už jsi předpokládala, co řeknu. Ale uvědomte si, že vývoj je vývoj. Já se k tomu vrátím trošku jiným způsobem, abyste mě pochopili. Kdysi v roce 2012, když jsem byla poprvé v Olomouci, tak tam byla skupina lidí, kteří mě tam pozvali, byli hrozně fajn, a mezi nimi byl tehdy patnáctiletý chlapec, dneska už je mu víc, už je dospělý. A dokonce dostal nějakou zvláštní cenu, která se podobá Nobelově ceně. Směl se dokonce s těmi kandidáty setkat, protože něco vymyslel, je to strašně hezké, přes bylinky, on se vlastně věnoval rozboru a biologii, bylinám a rostlinám. A tenhle chlapec byl úplně úžasný. On byl malinký, drobný, já mu říkám: „Ty máš takové rysy jako Japonec.“ Vypadal jakoby měl jednoho z rodičů Japonce. Říkal: „Ne, já jsem z českých rodičů.“ A já říkám: „A máš ještě sourozence?“ „Jo jo jo, mám ještě sestru. A sestra s tátou jsou jakoby neduchovní. A já s mámou jsme duchovní, a jezdím s ní na nějaké kurzy.“ Já říkám: „A kde máš maminku?“ On říká: „Máma mi řekla, že ještě nemiluje celý autobus. Takže jsem tu sám.“ A já jsem ho tenkrát pozvala na oběd, byli jsme s tou skupinou, řekla jsem, že mu to zaplatím, byl to úžasný, milý kluk. Uplynuly asi dva, tři roky... A tenhle chlapec mi napsal dopis. Psal mi: „Já jsem ten, co jsem tenkrát říkal o tom autobusu s mámou. A já mám teď problém. Víš, Ivanko, já chci studovat biologii, mě to strašně zajímá...“

A ještě tohle vám musím říct, ptám se: „A kde jsi vzal tu podobu, vypadáš jak Japonec.“ On říká: „Nevím, ale já umím veškerá japonská jídla, já umím dělat suši.“ A on ho zaměstnal i nějaký jeho kamarád, který už byl dospělý a měl nějakou takovou restauraci suši. A on za všechny peníze, které vydělal kupoval mikroskopy a různé takové ty kádinky, aby mohl dělat bylinné extrakty. No, byl do toho zamilovaný. Je vidět, že ten člověk to měl v sobě nastavené, že bude kráčet tímto směrem. A všechno tomu obětoval, úžasný kluk.

A on mi tedy po těch dvou, třech letech napsal, že má problém, že je na střední škole a že jsou věci, které ví, že musí udělat, třeba tu biologii, rostliny, botaniku, geologii... Ale že nesnáší, a teď tam vyjmenoval nějaké předměty a říkal: „Jenže teď mně hrozí vyhazov ze školy. A oni tomu nechtějí porozumět.“ Já říkám: „Tak. A teď mě dobře poslouvej. Ty chceš něco studovat, dobře, to, co ti jde samo, se učit nemusíš, v tom jsi možná předběhl ty děcka ještě o několik let a možná i profesory, tak ty se teď budeš věnovat těm věcem, které nedokážeš zvládnout, když se jim budeš trošku věnovat i když tě nebudou bavit, tam máš rezervu, ty totiž potřebuješ podle pravidel, která jsou teď na planetě a v této zemi stanovená pro to, abys tu školu udělal. A uděláš to rád, abys to razítko dostal a mohl jsi studovat, co jsi chtěl. A budeš tam mít skutečně tu rezervu a věř mi, že možná pochopíš mnohá zákoutí toho školství: jak co nedělat, co zbytečně nevyučovat - a co naopak tam chybí, co vyučovat, abys jednou si mohl opravit, ale pozor, bez kritiky! Jakmile dneska tohle budeš kritizovat, bude ti to k hovnu, nic tím nezměníš, jenom si zapíšeš platbu na svou pátou čakru a možná i na nějakou jinou, třeba na trojku ze zlosti. Takže, abys tam v té budoucnosti nebyl nemocný ty splníš všechny podmínky, které jsou teď tady nastavené, a rád, abys mohl studovat a něco světu přinést. Vyučíš se pokoře, ty obětuješ těch pár let toho svého života, to vůbec nic není. Máš času hafo, jsi nesmrtelný.“ A on mi napsal: „Ach, Ivanko, mně se ulevilo. Tak já jdu na tu fyziku...“

Ano, tohle je realita tohoto světa. Jednou v dospělosti třeba, možná, bude učit a bude vědět jak. A možná dokonce bude i u těch lidí, co dělají zákony ve školství. Jednou bude lépe. Napřed se potřebujete zbavit odporu. To je teď vaším hlavním úkolem. Neřešte takové věci, ty se vyřeší totiž samy.

Ahoj, Ivanko, osobně jsme se ještě nepotkaly, ale tvé přednášky sem tam poslouchám již přes dva roky, když manžel je pouští doma či v autě. Nemáš problém s tykáním, že ne.

Nemám...

Souzním s tím, o čem a jak povídáš, na besedu k tobě se poprvé chystáme v červnu do České Třebové, a je tedy na tobě, jestli bys mi otázku odpověděla teď v mailu či při květnové besedě či osobně v červnu. Týká se tradiční čínské medicíny, kterou studuji přes tři roky a již přes dva roky zkouším na sobě a asi rok na svých klientech, a doma. Možná na něco podobného jsi už odpovídala, a tak se omlouvám za opakování, a rozhodně jsem neslyšela všechny tvoje nahrávky. Jde tedy o jehly a o bylinné odvary. Otázka: jestli tradiční čínská medicína v tvém pojetí se zařazuje do medicíny, co pracuje výhradně s hmotnou složkou, či do energetického léčitelství, které karmicky ubližuje pacientovi i terapeutovi. Na jednu stranu i jehly i byliny pracují s materiálním tělem. Na druhou stranu se ale říká, že každá bylina má svou mysl a energii, kterou vkládá do člověka a působí hodně i na energopsychické úrovni. S jehlami to jde ještě hůř. Prý sedmdesát procent účinnosti léčení je dáno energií, vůlí, záměrem terapeuta, kterou přes jehlu vkládá do určitého bodu, aby se tam rozhýbaly vnitřní procesy.

Teď to stopnu trošku, abychom se nedostali dál a abych potom z toho neunikla.

Tradiční čínská medicína, souhlas, já tam nevidím bílou magii. I když samozřejmě záleží na jedincích, kteří ji provozují, to už víte. A teď jde o to, že může být člověk, který tam přijde a jenom chce pomoci mechanicky, hledá tu cestu, nebude v odporu proti tomu, že něco má, rád si bude přijímat platbu - i to je varianta; a bude terapeut ještě tlačit, aby někoho jakoby zachránil - i tady jsou varianty. Anebo bude člověk, který bude silně odmítat svoji nemoc a terapeut může být v klidu a může jednat jenom jak je, každý si dělá odporový stav těla, to znamená různou chemii těla, která by potom vzápětí pracovala, ale to už je mezistupeň, to není úplně čistá bílá magie, je to takový přerod vlastně k tomu pokračování. Nemusí to být na závalu. Ale hlavně, já vám potřebuji vysvětlit ty byliny. Pamatujte si: i byliny i kameny (my jsme o tom dneska mluvili) - ano, ony vám na chvíli pomůžou, ale jenom na chvíli, když budete mít třeba někde prázdné místo v těle (už jsem vám to vysvětlovala), protože jakmile někde uděláte odpor, to znamená vy jako Vědomí přijmete od těla odpor - negativní emoci a šlehnete ji, to znamená použijete ji, už je vaše. A tehdy lidské tělo vypadá jako zubní pasta, ta tuba je tělo a vevnitř ta pasta jsme my jako Vědomí. Tak ta tuba se tam smrskne v tom místě odporu a vy tam chybíte v tom těle. Zkrátka vás to vytlačí z toho těla ven, nejste

v té úrovni čakry, tehdy tam chybíte. A když potom půjdete třeba dejme tomu na ty byliny - buď pít nebo čichat, to už je jedno - silné výtažky, tak ano, ona může, když si čichnete, tak to poznáte, že ta bylina vám bude smrdět, připomene vám to ten stav. Tam je úplně jiné spojení, než jak se předpokládá. Mně už v současnosti jako k sjednocenému Vědomí voní úplně všechno. Tomu, komu bude smrdět jakákoliv bylina, protože ty byliny jsou ještě rozděleny do různých stavů vibrací, které jsou na jedniče, dvojce, trojce, čtyřce až pětce, tak ten člověk má rezervu v té oblasti, kterou by sice ta bylina doplnila, ale pozor, jenom dočasně. Vy ale můžete získat čas, ta bylina vám dá čas a zamyšlení. Ona vám nesebere karmu, vy tam máte určitý časový okamžik, kdy si máte uvědomit, a pozor, když budete přijímat, tak se k vám dostanou i informace, jak přijmout to, co jste řešili na té čakře. A vybaví se vám třeba skutečně i věc, kterou jste nikdy neměli dohledanou.

My jsme teď měly Aroma amora setkání se Sylvinkou z Hostýna. A kupodivu jsme se poprvé sešly, to byl takový úplně nečekaný nápad, kdy jsme tam seděly obě dvě a čichala jsem já bylinu, kterou čichal i konkrétní člověk a to, co on vyčichal, tak já jsem si nezávisle zapisovala příspěvek a Sylva také, když jsme to otočily, sešly jsme se na stejném místě v těle člověka. Ano, protože my už to vidíme jinými očima, ona i já, ona to brala přes byliny a já tam vkládala to duchovno, které absolutně souhlasilo, a ten člověk se dozvěděl a sám si k tomu řekl své i podle pocitů, které tam byly. Ale jsou lidé, kteří ještě neumí popsat svoje pocity, protože jsou ještě v tak silném egoismu, že jim to to tělo nedovolí. Tam je určité místo v té vaší časoprostorové křivce, kde se to teprve v tom vašem těle objeví.

To samé kameny. Každý kámen vám třeba pomůže vydržet nějakou dobu než se spustí nemoc, ale pozor, vy máte čas se učit, čas něco pochopit. Buď toho využijete, anebo stejně bude průser. Takže to je jedno, to je jen taková malinkatá pomůcka, která vám v tu dobu možná pomohla. A příště to už uděláte sami bez té berličky.

Jehly, ano, ony vlastně přerušují nebo naopak potom spojují dráhy, které potřebujete mít propojené a které jste si zablokovaly přijetím odporu. Zase to souvisí. Jenže vy víte, že vy nemůžete najednou přesměrovat, že nemůžete zastavit některé věci, ony musí zemřít samy. Takže budete pracovat v tom směru, že když něco jakoby poserete, tak se z toho budete radovat v tom smyslu: „Jo, teď jsem to nebyl já, klidně si to udělej, ty jsi můj učitel, já tě za to miluji.“ A ono bude ztrácet sílu. Hmotné vědomí umírá, když souhlasíte. Zasmějte se tomu, že se vám něco nepovedlo a řekněte mu: „Tak jo, tak zítra to zkusím znovu.“ A tehdy on bude uvadat, upadat. Vy tam totiž máte i tuhle radu v tom vašem osudu. Jakmile to nebudete chtít, nechce to zase vaše ego, předkládá vám, že jste to vy a sílí, vy se z toho nikdy nedostanete. Takže ego je dobré, nezapomeňte, je to váš učitel.

Dané téma je nečekaně (úsměv) hodně diskutováno v naší rodině. Manžel sice ode mě krátce nějaké byliny bral, přitom ale jen tehdy, když si o něco akutního sám řekl... Na začátku dubna mě už poněkolkáté odsoudil, že člověk se má léčit sám přes uvědomění se..., a ty byliny nemám na špičkovém levelu léčení, protože: „Ty si je bereš pořád a stejně jsi pořád

unavená!“ Óóó, bolelo to! Mě jako terapeuta, který je přesvědčen, že může pomoci. I osobně, protože ano, jsem unavená pořád... Jenže před dvěma roky jsem toho zvládala dělat a řešit dvakrát až třikrát méně než teď. Samozřejmě hluboce souzním s tím, že platby stejně mají být zaplacené a že nejlepší léčba je nemít odpor a být si vědom a jen v tom být. Ale byliny i jehly mě rozhodně podporují v celkové funkčnosti, ale i ve zvládnutí emocí, kterých jako žena a cholerik mám až až. Zároveň s tím, ve škole tam neustále opakují, že ve finále je potřeba léčit člověka celostně, směřovat ho ke změně životního stylu a stravovacích návyků a řešit psychosomatickou složku. Vysvětlovat, jak třeba pracovní konflikty, rodinné problémy mají dopad na zdraví. A slyšíme hodně příběhů o tom, jak jehly rozhýbávají emoční prožitky starých zranění, přes které se pacient dostává k hlubokým uvědoměním si. A často čínské diagnosy propojují třeba i s čakrami, například: stagnace jater s podrážděností i blokádou na třetí čakře, či nadměrná sebelítost je zauzlení na čtvrté čakře... Zkrátka jsem v tom zmatená. Věřím, že pokud člověk ke mně přišel, má to tak být. Pokud mu dokážu pomoci, je to dobře; pokud ne, je to také dobře. Mně to dává praxi, jeho to třeba nasměruje jinam. Nic není špatně, že ano.

Ano, není nic špatně.

Ale mít jasno v tom působení v tradiční čínské medicíně z tvého nadhlediska bych si moc přála. Předem děkuji za bezpochyby včasnou odpověď, ať přijde kdykoliv. Mějte se krásně.

Já jsem nedávno odpovídala na podobný dotaz. Ptali se mě lidé, kteří dlouhá léta studovali... tak, a teď mám okno jako prase... aha, homeopatii. Já mám v té hlavě hovno, vidíte to. /Smích/ Ano, homeopatii, protože najednou byli zmatení. Třeba mnoho let to studovali a teď se to jakoby báli používat. Prosím vás nebojte se. Přichází k vám dva druhy pacientů (to samé bude v té tradiční čínské medicíně) kdy vy, pozor, tomu pacientovi, který nebude vůbec rozumět, uvidíte to na něm, to ucítíte, tomu klidně dáte tu pilulku. On ji spolkne, ono mu to pomůže, i když poslední dobou už to nezabírá, jak to zabíralo dřív, ale uleví se mu, protože on není schopný pochopit a není schopný to tělo zastavit, není to tělo ve stavu, kdy by zastavil veškeré odpory těla, to nemůže nikdo, to musí umřít. A pak jsou pacienti, a to ucítíte, kdy najednou vám ta pusa začne mluvit a vysvětlovat: „Podívejte se, abyste neměli žlučnickové záchvaty, musíte se přestat zlobit, je to o respektu. Je to o tom, že to druhé tělo teď udělalo něco, a už se posune do minulosti, a vy to budete muset přijmout, že to ten člověk udělal. Ono to totiž už uteklo do minulosti a vy se to do té minulosti nedostanete i kdybyste se na hlavu postavili. Takže, buď budete trénovat svoje tělo tím, že to nepřijmete, že to nebudete respektovat a budete se vztekat, nebo vám bude vadit ta situace - a pak budete mít super žlučnickové záchvaty, kdy budete muset respektovat svoje tělo, že je mu špatně...“ Tak. Přesně takhle to je. Tihle druzí lidé to pochopí. Těm sice dáte jednu homeopatikum, ale příště už nepřijdou, protože třeba jim to dojde a už to nikdy nebudou muset pochopit. V této 4D sféře totiž jsou oba dva druhy lidí. A to se týká

všech druhů medicíny, ať jsou jakékoliv. Takže nebojte se a nedělejte si výčitky, že byste..., to se zase bojíte o sebe, o vaši karmu, abyste něco nedělali jakoby v bílé magii. Ne, tady potřebujete projít úplně čistě. Ano, tady totiž, pozor, na kraji 3D sféry a na začátku 5D sféry se vytvoří propast, která je právě součástí 4D. A tam je takových zádrhelů a takových uliček a takový obrovský labyrint, že aby se v tom pes vyznal..., on tam asi není pes, ale to nevadí. /Smích/ Takže hele, nebát se!

Já jsem teď zažila na statku jednu paní, která byla úplně úžasná. A říkala: „Ivi, já jsem studovala tradiční čínskou medicínu, dlouhá léta. Já jsem se kvůli tomu naučila čínsky a jezdila jsem na dlouhé měsíce do Číny s tím, že to budu provozovat a pomáhat lidem. A jednou jsem tam přijela po dlouhých letech k tomu našemu učiteli, který byl úplně úžasný. A najednou on začal dělat něco jiného, on nám tam začal ukazovat nějaké obrázky a číslice, on nás jakoby hodnotil, přišel ke mně, já jsem si vytáhla nějaké věci, které jsme měly diagnostikovat, a on mi řekl něco v tom smyslu, že pozor na pýchu... Já jsem se tak naštvala, že jsem v polovině toho kurzu odjela z té Číny domů. A pak tedy tři měsíce to se mnou házelo zleva doprava, zprava doleva..., to byla taková jízda. A v tom největším průseru mi kamarádka poslala tvoje nahrávky: „Hele, poslechni si tuhle babu a uvidíš. To ti určitě pomůže... Ivi, já jsem si tě poslechla ale zrovna jsem si to pustila v místě, kde ses jenom čtyři minuty chechtala jak blázen a to moje tělo řeklo: ‚To je kráva!‘ Vypnula jsem to, jsem to tam hodila do toho počítače... Další čtyři měsíce to byla taková jízda, že jsem myslela, že mě to zabije. A po těch čtyřech měsících se zase ozvala tahle kámoška a říká: ‚Už sis konečně tu Ivu poslechla?‘ A tím, jak jsem byla srolovaná po těch dalších čtyřech měsících, tak jsem si to pustila - a najednou jsem ti rozuměla. Ale hele, mně se tak ulevilo. Ale co ti chci říct, já jsem fakt zjistila, že tam byla pýcha. A od té doby já to umím. Já to použiji, ale jenom tehdy, když konkrétně za mnou někdo přijde, já to nenabízím. Ale když někdo přijde a požádá mě, tak to udělám, ale ve formě úplně jiné, než bych to dělala kdy před tím. Já se nepotřebuji předvádět, nepotřebuji zachraňovat, já to jenom zkusím. A ono to pracuje.“

Takže najděte si tu zlatou správnou cestu - a ono to pak půjde, nebojte se. Vy sami si to osaháte, sami zjistíte, kde ještě máte tlak, kdy to chcete hrnout před sebou..., a kde to jenom pluje úplně samo.

Drahá Ivanko, prvně bych chtěla moc poděkovat za přednášky a také za to, že nám ukazuješ, jak nám to jednou všechno půjde až dospějeme. Musím přiznat, že tvá „výuka“ mi docela rozházela dosavadní způsob myšlení i žití. Do té doby jsem totiž měla pocit, jak věcem docela rozumím a vím jak na to, a co bych tehdy dělala a tehdy nedělala, no prostě vnitřně hrozně chytrá. Když jsem si pak začínala uvědomovat, co všechno je pýcha, hodilo mě to docela zpátky. Cítila jsem se dost pasivně, najednou jsem nevěděla, jak myslet, žít, co říkat, neříkat, co je to posuzování atd. atd. Když jsem poslouchala příběhy i sdílené pocity ostatních buněček, věděla jsem, že nás to takhle má víc. Přestože jsi aktivně v mém životě již pět let, žití praxe mi dává dost zabrat. Pokud mám být opravdu soudná, nemám se v globále vůbec špatně. Když poslouchám příběhy některých buněček, nemám v porovnání s nimi vlastně žádné problémy. A za ty

příběhy jim musím poděkovat, protože díky nim mě to staví nohama na zem a mé pokřivené vidění vlastních potíží se narovnává v tom smyslu, že si přestávám stěžovat.

Jasně. A to jste zažili snad všichni, ne, jak se vám uleví, když druhému je hůř. Pozor, ale vy se podporujete všichni. Nebojte se, to není váš egoismus. Ano, ale umíte už vyhrábnout ze všeho to plusové, rozumíte? Vy to tomu člověku samozřejmě nepřejete, ale když už se mu to děje, tak vás to postaví na zem, to je přece úžasné. Děj není rozsekaný na kousky, on je celistvý. A jestliže se k vám dostal tenhle příběh, tak to mělo nějaký důvod, a rozhodně už ten, že vás postavil na nohy, a ne, že jste zkritizovali, že ten druhý člověk nemá takový hrůzný osud a neplakali jste nad ním, tím byste si uškodili vy, a i jemu.

Ale proč hlavně píšu. Hodně tápu, Ivanko. Překročením čtyřicítky jakoby se ve mně něco přeoralo, ale nemám tušení, co vlastně. Syn dospěl do dospělého věku, je na studiích, takže je na mě ještě hodně závislý. Prožívám teď vztah, kdy jsem na jeho začátku konečně měla pocit, že jsem na téhle rovině došla domů a já našla životního partnera. Zjištění, že nežije sám, mě opravdu vzalo. Prožila jsem, Ivanko, vlnu zklamání. A poté, co se mi snažil vysvětlit, že takhle žije spousta lidí a nemá s tím problém, vlnu následného odporu vůči němu a opravdu velkého vzteku, brala jsem to jako zneužití, nešlo to vůbec zastavit. Vztah jsem se snažila ukončit, ale vůbec to nešlo. Když jsem se na sebe dívala jako na druhého člověka přesně jsem věděla, co bych mu řekla: „Běž od toho pryč!“ Jakmile jsem se ale vrátila do kůže panáka, nebyla jsem schopna udělat radikální řešení. Absolutně jsem nechápala sama sebe. Zjistila jsem, co vlastně všechno znamená doufání a zřejmě pochopila nejen vlastní osamělost, ale obavu o budoucnost. Přestože jsem si říkala, i nám, že on je můj anděl, který mi přišel vybit karmu a něco ukázat, chytají mě stále vzteklé chvíle. Přesto na jeho obhajobu musím říct, že není zlým člověkem. V určitých oblastech života je velmi nerozhodný, v jiných radikální, nechce být především v soukromých vztazích za hajzlíka a velmi těžko pouští to, co by chtěl mít. Má problémy s krví, množí se mu i ve zvýšené míře červené krvinky. Musím se už i smát, protože když jsem od něho vzdálená, mám pro něj pochopení, soucítím s ním. I když tady si nejsem úplně jistá, jestli přesně vím, co to znamená, jestli si to třeba nezaměňuji s lítostí. Dovedu si představit, že zřejmě také dost tápe a někde ve skrytu duše cítí, že se mnou prožil něco, po čem se mu už teď stýská, a že ve vztahu ke mně prožívá stejně obdobné pocity potřeby být se mnou, zklamání, vzteku a pocit nepochopení z mé strany. Je to vlastně nádherně propojené a vzájemné. Ivanko, je to fakt z mé strany šílená schíza? Když už ho chci dát pryč ze svého života, přepadne mě náhlý pocit něhy, nebo co to vlastně je, a nedokážu ten vztah radikálně utnout. Přestože mě hrozně štve, musím přiznat, že ho vlastně mám hrozně moc ráda. Jak by řekla moje babička: ‚S tebou je to: ani z vozu ani na vůz...‘

Když poslouchám tvé přednášky, je to jako být naložená ve vaně s bylinkami. Nádherná voňavá slastná úleva všeho bytí, živobytí a vím přesně, jak co dělat a nedělat, když ale vanu vypustím, tělo ztěžkne a dře se opět dál vlastní vahou... Je to nádherné i k pláči zároveň. Nevím kudy kam, jakým směrem se vydat. To bouření těla, myslí je dost vyčerpávající. Ivanko, děkuji moc za odpověď, pokud ji mám dostat. I moc děkuji za ne-odpověď, pokud ji ještě nemám dostat a něco si víc uvědomit a prožít. Děkuji buněčkám za sdílení. A pokud máte tohle všechno slyšet, tak ať je vám to nápomocno ve vašem žití. Miluje vás buněčka Janina.

Janino, kdybych já byla na tvém místě (já se pak vrátím k některým těm slovům tady) a přišlo by zamilování, přišel by úžasný vztah, já bych si ho užila až na doraz. A teď bych se dozvěděla a zjistila bych, že on je ženatý..., a teď si vzpomeňte, co tam bylo za slova: veliké zklamání, takový ten pocit, že jste byla obelhána, to je odpor jako prase, ano, zneužitá, tam jsou všechny ty varianty a synonyma těchto dějů, to už je odpor, ze kterého se pak nevymaníte..., já bych zklamaná nebyla, já bych si řekla: „Wau, to bylo krásné, ale do tohohle já nejdu!“ Vy totiž po těch zkušenostech, co už jste kdysi dávno v minulých životech zažili víte, co to znamená, jak to bude následovat, jak ten člověk bude lítat mezi dvěma ženami a bude se jedné bát ublížit a přitom bude ubližovat oběma dvěma. Budou v tom děti, jeho výčitky, bude tam obrovská demolice... Ne, já bych byla šťastná, co jsme prožili, vůbec bych mu to nevyčítala, řekla bych mu: „Já ti děkuji, co jsem s tebou prožila.“ Kdybych neměla odpor, tak by bylo jednoduché se rozejít. Vy, protože tam ty odpory ještě přijímáte, a pozor, ego chce obojí, vidíte to: když je s vámi, chcete, ať je pryč..., když je daleko, chcete ho k sobě. Tohle dělá ego, ono chce vždycky opak, podvrhne vám odpor. A vy to můžete zastavit úplně jednoduše, když se jenom rozhodnete. Pozor, ještě bude tlačit, vyčítat. Ne, já jsem ráda, že jsem to zažila a už skutečně nikdy nedovolím, aby se to opakovalo. No, a když to bude takovým způsobem, že se to nedozvím, tak to není vaše vina, to se nevztahuje na vás, vy jste nešly do toho s tím, že ten člověk je ženatý, že byl někde zavázaný, vy jste byly oklamány, to všechno jde za ním. Moc bych mu to přála. To je i pro jeho poučení. Vy se všichni učíte, to není zlomyslnost. Všechno ho dožene. Ano, on s vámi možná zažil krásné chvíle, ale ony mu taky zůstanou. Ale to, co budete teď prožívat s těmi výčitkami, to už krásné chvíle nebudou, to už bude pořád jenom horší a horší... Takže prosím vás, klídek. Veškeré odpory, které budou podkládány, nebrat. Souhlasit - ano, ano, ano, ano... Ego bude umírat, potom zažijete stav, budete cítit, když se rozejdete skutečně, že z vás spadne obrovský kámen, taková ta úleva, že už nemusíte tohle řešit. Pak už se to nevrátí.

Milá Ivanko, tak se koukám na kriminálku na jednom našem programu, neboť kriminálky mi připadají jako pohádky, kdy vše dobře dopadne a vraha chytanou. Ale chtěla jsem psát o něčem jiném. Zajímalo by mě, i když to určitě není důležité, proč v některých zemích mají volant na druhé straně než u nás, když jsme všichni jedno. /Smích/ Jak to, že někde řídí z pravé strany a někde z levé. Není to vůbec důležité, ale kdyby

***náhodou někdy vybyl čas, tak bych si ráda poslechla odpověď. Děkuji XY.
/Smích/***

Tak, miláčku. Ano, my jsme jeden Duch a nás rozděluje na levou a pravou stranu za volantem naše ego. /Smích/ To je jednoduchá odpověď. /Smích/ A pak jsou ti, co se ptají, proč to tak je. /Smích/ Tak doufám, že jste se zasmála i vy XY. Ano, není to důležité. Vidíte, jak vlastně tady ten Egonek různě natrhává tu vaši jednotu v tom ději hmotného světa, v tom divadelním představení. No není to zábava?

Ahoj Ivanko. Poslouchám tvé starší přednášky a často tam říkáš, že se máme ptát, protože je to důležité. A když se ptáme, tak máš z toho radost. Tak já si dovolím tě potěšit. Takže otázka: často nám zdůrazňuješ, že je vše nastaveno a děj je dán. Myslíš tím nastavení a děj hmoty? Nebo komplet vše ve všech dimenzích, co jsou od Velkého Třesku až po velkou singularitu, nebo je dáno totálně, komplet vše od začátku s velkým Z, který by byl až po konec s velkým K, který nikdy nebude. S úctou a poděkováním Ivánek Usmátý.

To je éro, co. Ivánku, pamatuj si, že Vědomí v celém vesmíru je tvořeno tak, aby prožívalo jenom na hmotných složkách, jinak nemůže prožívat, že ano, jenom na té rovině hmoty, která napřed převezme tu vládu, než projdete, a teprve pak si na ni lehnete. Ano, a všechno je hotové, tak jak jsem vyprávěla už dneska v tom ději, vzpomeňte si, je to stejné, jako když se rodí dítě. V okamžiku stvoření lidského tělíčka proběhne, pozor, Velký třesk a ve velice malém okamžiku se vytvoří hmota, to je třetí dimenze. A to je, jako když se vytvoří během pár hodin morula..., a pak to jede. A ten plod má paměť minulosti hmoty, tam vypadáte chvíli jako ryba, pak jak obojživelník..., a pak se to začíná měnit, každá buňka ví, kam patří anebo ne, i takové jsou varianty, a i to je tak nastavené, protože máte zaznamenané v DNA, jestli budete postižení nebo nebudete. A když se pak vytvoří tělo, dorostete do dospělosti a žijete ten svůj život a nabíráte zkušenosti až do bodu B, kde se zase všechno sroluje zpátky a hmotu odložíte. Ano, tak jak je nastaven v ději váš osud jednoho hmotného těla, tak je nastaven osud i jednoho buněčného těla vesmíru. Je to všechno zkrátka vymyšlené.

Tak doufám, že budeš spokojený, jsi v tom nejlepším stavu, v jakém jsi.

Další otázka je zase od něho:

My zde máme hmotu a tedy Satánka, který nás mate, zkouší a učí. Máš i ty nějakého osobního Obrsatánka? Všiml jsem si například, že ve starších přednáškách vysvětluješ, že nějakou minimální svobodnou vůli máme, můžeme se rozhodnout, zda pojedeme na kole nebo autobusem, zda si dáme modrý svetr nebo červený. V nových přednáškách ale vysvětluješ, že dané je úplně všechno, a že si nemůžeme vybrat ani ten svetr. Má v tom celém prsty Obrsatánek? Nebo proč se to tak změnilo? Děkuji. Ivánek Usmátý.

Ivanku, teď dobře poslouchej. Ano, já jsem musela dřív říkat, že máte malou vůli člověka, protože vy jste měli Obrsatánka, ne já. A ten Obrsatánek by se na informace Ivy totálně vybodnul. Takže aby padesát procent lidí, kteří přece jenom zůstali a poslouchali, neodešlo z těch sta procent, kteří mě slyšeli, tak jsem trošku přelstila vašeho Obrsatánka. Protože jsem přišla pro bílé mágy, do prdele ne, a těm nemůžete vykládat, že nemají vůli člověka, tak jsem to trošičku upravila, no neboj..., ono to tak přicházelo. V roce 2012 a 2013 jsem pomalinku v noci viděla, co vám smím říct - to se v noci objevovalo ve snech a ve vizích, tak to jsem vypouštěla, jenom vypouštím a vy to chytáte, je to krásné. Takže tady vlastně člověk, Vědomí, které přijde, musí předpokládat, počítat s tím, co vy nezvládnete a co zvládnete, a pak - pomalinku.

Já si pamatuji, to byla nějaká benefice s PKPR, kdy někdo položil otázku a vedle něho druhý člověk vstal a řekl: „Já si myslím, že tu vůli nemáme.“ A já jsem řekla: „Bingo, teď už vám to mohu potvrdit, nemáte.“ To muselo přijít z vás. A já si umím počkat. Trvalo to sice asi tři roky, ale to je dobré, jste šikovní.

Padla. Fakt padla ano? Padla, ona si padla... /Ivanka se směje/

Hele, bylo mi s vámi dobře jako vždycky. Kostel mi to asi odpustí, že tady padlo tolik prdelí, ale vy mě znáte, vy víte, že tu vlastně žádné nebyly.

Mějte se hezky a uvidíme se zase někde někdy, možná. Tak jo. Mějte se! Ahoj. /Potlesk/